

บทนำ

เมื่อคนนอกหักมาเจอกัน

“ขอโทษนะครับ ตรงนี้มีคนนั่งไหมครับ”

เสียงทุ้มลึกที่ดังขึ้นทำให้พัทธ์ฤทัยหลุดจากความคิด เธอหันไปมองอีกฝ่ายพลางใช้มือดันแว่นสายตาดำนาตาเธอขึ้น

เขาเป็นผู้ชายผิวขาว ส่วนสูงน่าจะไม่ได้ต่ำกว่าหนึ่งร้อยแปดสิบ เซนติเมตร ดวงตาคมกริบบนใบหน้าหล่อเหลาแบบเกาหลีกำลังมองมาที่เธออย่างรอคอยคำตอบ

สาวร่างเล็กที่อยู่ตรงสุดเดรสสีฟ้าส่ายหน้าเบาๆ ก่อนจะยกแก้วทรงสูง ซึ่งบรรจุน้ำสีฟ้าใสอยู่ค่อนข้างเต็มจนหมด

“พี่คะ อันนี้อะไรนะ” พัทธ์ฤทัยหันไปถามบาร์เทนเดอร์หนุ่มหลังจากดื่มแก้วแรกหมด

“บลูมารีการิตาครับ”

“คะ เอาอีกแก้ว”

“ครับผม” บาร์เทนเดอร์หนุ่มตอบและหันไปเตรียมค็อกเทลให้ลูกค้าสาว

ตอนนี้เป็นเวลาห้าทุ่มกว่า พัทธ์ฤทัยอยู่ที่ผับแห่งหนึ่งในย่านทองหล่อ ยิ่งดื่มบรรยากาศภายในผับใจกลางเมืองก็ยิ่งคึกคัก เหล่านักท่องเที่ยวที่ย้ายร่างกายไปตามเสียงเพลงจังหวะเร้าใจท่ามกลาง

แสงสีวูบวาบ ในขณะที่บางส่วนก็นั่งดื่มอยู่ที่โต๊ะกันเป็นกลุ่ม หรือไม่ก็
ปักหลักอยู่ที่เคาน์เตอร์บาร์อย่างเซ่นเธอ

“มาคนเดียวหรือครับ” หนุ่มหล่อที่เพิ่งนั่งลงข้างพัทธฤทัยถาม
ขึ้นอีกครั้ง

หญิงสาวปรายตามองเขาและบอกอย่างตรงไปตรงมา “ถ้าหวัง
เรื่องอย่างว่าละก็ เชิญทางอื่นเลยค่ะ”

ชายหนุ่มที่ใส่เสื้อแจ็คเก็ตสีดำและกางเกงยีนส์เทาหัวเราะเบาๆ

“หัวเราะอะไรคะ” พัทธฤทัยซักสีหน้า

“ผมดูเหมือนพวกเพลย์บอยอย่างนั้นหรือ”

สาวร่างเล็กมองอีกฝ่ายอย่างพิจารณา “ก็...ประมาณนั้น”

“ผมแค่อยากชวนคุยเฉยๆ ครับ ผมก็มาคนเดียวเหมือนกัน”
แววตาของเขาเป็นประกายจริงใจ

พัทธฤทัยยกไหล่ เขาจะมาคนเดียวหรือมากับใครก็ไม่เกี่ยวกับ
เธอสักหน่อย เธอมาที่ผับวันนี้ก็เพื่อดื่มให้ลืมความเศร้า ไม่ได้หวังจะ
มาสานสัมพันธ์กับใครทั้งนั้น

ชายหนุ่มเห็นท่าทีของหญิงสาวจึงตัดสินใจไม่เข้าชื้อต่อ เพราะ
กลัวอีกฝ่ายจะรำคาญ เขาหันไปสั่งเครื่องดื่มของตัวเอง

“พี่ครับ เอาเบอร์เบินออนเดอะร็อกแก้วนี้”

“รอสักครู่จะครับ”

พัทธฤทัยแอบตวัดสายตาไปมองเสื้อย่นหน้าคอกายของคนตัวโต
แล้วก็พบว่าเขากำลังจมอยู่ในภวังค์ของตัวเอง

สีหน้าและแววตาของชายหนุ่มหม่นหมองคล้ายมีเรื่องทุกข์ใจ
มันคงเป็นปกติของคนที่มาเที่ยวผับละมั้ง ไม่มาสังสรรค์กับเพื่อน ก็มา
เพราะมีเรื่องไม่สบายใจ และหนึ่งในวิธีการปลดปล่อยความเครียดที่ดี
ที่สุดก็คือดื่มให้เมานี้ละ เพราะเมื่อแอลกอฮอล์เข้าสู่กระแสเลือดแล้ว
ความทุกข์ต่างๆ ที่ลุ่มอยู่ข้างในก็คล้ายจะอันตรายกันไปได้อย่างน่า

อัศจรรย์

แม้มันจะดีขึ้นแค่ชั่วคราว เพราะเมื่อสร้างมา ความรู้สึกเหล่านี้ก็ไม่ได้หายไปไหน แต่ก็ยังดีกว่าปล่อยให้ตัวเองจมปลักอยู่กับความทุกข์โดยไม่ทำอะไรเลย

แต่สำหรับเธอ วันนี้ไม่ได้ตั้งใจจะมาเมาหัวราน้ำ แค่อยากมานั่งดื่มนิดๆ หน่อยๆ ให้พอหายเครียด อีกสักสองแก้วก็จะกลับห้องแล้ว

“เครื่องดื่มขอบคุณผู้หญิง” บาร์เทนเดอร์นำค็อกเทลสีสวยมาเสิร์ฟให้พัทธ์ฤทัย

“ขอบคุณค่ะ” สาวร่างเล็กยกแก้วบลูมารีการิตาขึ้นมาจิบพลางถอนหายใจเหยียดยาวเมื่อนึกถึงเรื่องที่ทำให้เธอเป็นทุกข์ จนต้องมาดื่มเหล้าดับความทุกข์ ทั้งที่ปกติไม่ใช่คนชอบเที่ยวผับ

“ว่าไงไอ้ชน” เสียงนั้นดังมาจากหนุ่มแจ็กเกตดำที่นั่งอยู่ข้างเธอ หญิงสาวหันไปดูก็เห็นว่าเขากำลังคุยโทรศัพท์อยู่

“แดกเหล้าอยู่ เออ อยู่คนเดียว เอ้า ก็มึงไม่ว่างมากับกู ไม่เป็นไรกูโอเค แค่ออกหักไม่ทำให้กูตายหรอหรอ”

คำว่า ‘ออกหัก’ สะดุดหูพัทธ์ฤทัยทันที เขามาดื่มคืนนี้เพราะออกหักงั้นหรอ

“หล่อขนาดนี้แต่ออกหัก เป็นไปได้ยังไง”

“เออ ไม่ต้องห่วง กูไม่เมาหรอ อยู่ห้องก็คิดวนเวียนแต่เรื่องเดิม กูเลยออกมาเปิดหูเปิดตา หาเหล้าแดกให้ลืมความทุกข์”

“อิตานี่หยาบคายชะมัด คำก็แดก สองคำก็แดก แต่คิดอีกที่ผู้ชายก็คงพูดแบบนี้กับเพื่อนเป็นเรื่องปกติ ว่าแต่...เราจะไปยุ่งอะไรกับเขาเนี่ย”

เมื่อคิดมาถึงตรงนี้ พัทธ์ฤทัยก็หันกลับมาสนใจแก้วบลูมารีการิตาตรงหน้า หญิงสาวยกแก้วเครื่องดื่มขึ้นละเลียดพลางมองบรรยากาศในผับที่คลาคล่ำไปด้วยเหล่าวัยรุ่นและวัยทำงาน ซึ่งกำลังสนุกสนาน

สุดเหวี่ยงไปกับเสียงเพลงและเครื่องตีมัลลาคอสฮอลล์

“เบอร์เบินออนเดอะร็อกครับ” บาร์เทนเดอร์หนุ่มวางแก้วใสทรงเตี้ยที่มีน้ำแข็งหนึ่งก้อนและน้ำสีอำพันบรรจุอยู่ลงตรงหน้าของผู้ชายคนนั้น

เมื่อได้รับเครื่องดื่มมา เขาก็ยกแก้วขึ้นจิบริมฝีปากและกระดกที่เดียวหมด

“ขออีกแก้ว” เจ้าของเสียงทุ้มลึกว่า

พัทธ์ฤทัยตีมบลูมาร์การิตาพลาซอบนบ้นจำนวนแก้วเบอร์เบินออนเดอะร็อกที่เขาตีไป

แก้วที่หนึ่ง

แก้วที่สอง

แก้วที่สาม

และแก้วที่สี่

‘ให้อืต่านี้อะไรมาก ดื่มเหล้าเพียวๆ สี่แก้วแล้วยังไม่เมาเลย’ หญิงสาวอดทิ้งไม่ได้

สามสิบนาทีผ่านไป...

“นี่เราจะไม่คุยกันจริงๆ เหรอครับ”

พัทธ์ฤทัยหันไปมองหนุ่มหล่อที่ตอนนี้โหนกแก้มขึ้นสีระเรื่อนิดๆ เพราะฤทธิ์แอลกอฮอล์ที่ตีมเข้าไป แต่เขาก็ไม่ได้มีท่าทางว่าเมาแม้แต่น้อย

“เราไม่รู้จักกัน จะคุยอะไรล่ะคะ” สาวร่างบางที่ตีมบลูมาร์การิตาไปสองแก้วแล้ว และกำลังตีมแก้วที่สามเอ่ยเสียงเย็นชา

“ผมชื่อปูนด์”

“ฉันไม่ได้ถามค่ะ”

ริมฝีปากหยักลึกสีระเรื่อจุดยืมกระฉ่าง “ก็คุณบอกว่าเราไม่รู้จักกัน ผมเลยแนะนำตัว คุณชื่ออะไรครับ”

พัทธ์ฤทัยยักษ์ใหญ่ “ฉันไม่จำเป็นต้องบอก”

“โอ้ คุณ เราต่างคนต่างไม่มีเพื่อน ตี๋มไปคุยกันไป ดีกว่านั่งตี๋ม
เจียบๆ คนเดียววนะครับ ผมรู้ว่าคุณมาตี๋มเพราะมีเรื่องกลุ้มใจ” ปุณณณ์
มั่นใจว่าอย่างนั้น เพราะเขาแอบมองเธอเป็นพักๆ ก็พบว่าดวงตากกลม
โตหลังกรอบแวนหนาเตอะเจอไปด้วยแววเศร้า

“นั่นมันเรื่องของฉันค่ะ”

“แต่การคุยกับใครสักคนช่วยให้ลืมความเครียดได้ล่ะครับ”

หญิงสาวยอมรับว่าเขาพูดถูก เพราะตอนคุยกับเธอ สีหน้าและ
แววตาของปุณณณ์ดูมีชีวิตชีวาขึ้น ต่างจากตอนที่นั่งจมอยู่กับความคิด
ของตัวเองมาก

“ช่วยได้แน่เหอ” พัทธ์ฤทัยเม้มริมฝีปากอ้อมเข้าหากันเพื่อสะกด
กลิ่นความรวดร้าวมหาศาลที่เล่นพล่านอยู่ภายในใจ

ชายหนุ่มไม่ตอบ แต่เอ่ยด้วยน้ำเสียงโน้มน้ำว “ลองดูใหม่ล่ะ”

“...” อีกฝ่ายยังคงลังเล

“ถึงมันจะไม่ได้ทำให้เราสองคนรู้สึกดีขึ้นร้อยเปอร์เซ็นต์ แต่หลัง
จากได้ระบาย เราก็น่าจะรู้สึกดีขึ้นบ้างไม่มากก็น้อยนะครับ เพราะผม
ได้ช่วยแบ่งเบาความทุกข์ของคุณ ส่วนคุณก็ได้ช่วยแบ่งเบาความทุกข์
ของผม” จริงๆ แล้วปุณณณ์อยากจะระบายให้เพื่อนฟัง แต่เมื่อไม่มีใคร
ว่างมารับฟังเขา การระบายกับคนแปลกหน้าก็เป็นวิธีที่ดีเหมือนกัน

หญิงสาวเริ่มคล้อยตาม เพราะสิ่งที่เขาพูดก็ฟังดูสมเหตุสมผล

“คุณไม่ได้กำลังหลอกอะไรฉันใช่ไหม” มือเล็กดันแวนตากรอบ
หนาเตอะขึ้น และหรีตามองเจ้าของใบหน้าหล่อใสอย่างจับผิด

“คุณจะหลอกผมมากกว่า” ปุณณณ์หัวเราะเบาๆ

“บ้า ฉันนี่จะหลอกคุณ”

“ผมไม่รู้” เขายักไหล่

“ทำไมคิดว่าฉันจะหลอกคุณ”

“ล้อเล่นครับ” ใบหน้าหล่อเหลาพราวไปด้วยรอยยิ้มละไม พัทธ์ฤทัยยิ้มจนมุมใกล้เขา “ฉันมาเที่ยวผับครั้งนี้เป็นครั้งที่ห้าในชีวิต จะไปหลอกใครได้ ไม่เหมือนคุณ ท่าทางซ้ำของ คงจะหลอกเหยื่อมาเยอะสิท่า” หญิงสาวเผลอเผยข้อมูลส่วนตัวโดยไม่ตั้งใจ

“ผมไม่เคยหลอกใครนะ” เขาก็คิดอยู่เหมือนกันว่าเธอไม่น่าจะใช้นักเที่ยวตัวยง เพราะตอนสั่งเครื่องดื่มหญิงสาวยังต้องถามบาร์เทนเดอร์ว่าที่ตัวเองสั่งไปเมื่อครูเรียกว่าอะไร

ปณณชักอวยากรู้ขึ้นมาแล้วว่า อะไรที่ทำให้เจ้าตัวมานั่งดื่มอยู่ที่ผับในวันนี้

“ตอนนี้คุณอาจจะกำลังหลอกล่อฉันอยู่ก็ได้”

“เฮ้ คุณ ผมบริสุทธิ์ใจจริงๆ จะถ่ายรูปแบบบัตรประชาชนผมเก็บไว้ก็ได้นะครับ ถ้าเกิดอะไรขึ้น จะได้แจ้งตำรวจให้จับตัวได้ถูกคน” ชายหนุ่มเอ่ยที่เล่นที่จริง

พัทธ์ฤทัยแบมือออกมาข้างหน้า “ไหนคะ”

“เอาจริงเหรอ”

“ก็คุณเสนอเองนี่คะ”

“ผมไม่คิดว่าคุณจะเอาจริง”

“ถ้าไม่กล้าโชว์บัตรประชาชนก็แสดงว่าคุณแอบวางแผนอะไรอยู่จริงๆ”

“กล้าสิครับ” ว่าแล้วปณณก็ล้วงกระเป๋าสตางค์ออกมาจากกระเป๋ากางเกงยื่น ก่อนดึงบัตรประชาชนออกมาจากช่องเก็บบัตรและส่งให้หญิงสาว

พัทธ์ฤทัยรับมาดูและพบว่ารูปในบัตรประชาชนแตกต่างจากตัวจริงของเขาลิบลิบ แต่ก็ยังดูออกว่าเป็นคนเดียวกัน

ปณณ ดิยะรุ่งโรจน์

ผู้ชายคนนี้เกิดวัน เดือน ปีเดียวกันกับเธอเป๊ะ...นั่นหมายความว่า

ว่าอายุสี่สิบห้าปีสี่เดือนเท่ากัน อะไรจะบังเอิญขนาดนั้น แต่...นี่เป็นความบังเอิญอย่างหนึ่งที่หนึ่งเท่านั้น เพราะยังมีอีกเรื่องที่เขาและเธอ ‘เหมือนกัน’

พัทธ์ฤทัยหยิบสมาร์ทโฟนออกมาถ่ายรูปบัตรประชาชนของ ปุณณเก็บไว้ ก่อนจะส่งคืนให้เขา

“ขอบคุณที่แสดงความบริสุทธิ์ใจค่ะ”

“นี่เป็นครั้งแรกเลยนะที่ผมต้องโชว์บัตรประชาชนให้ผู้หญิงดู ก่อนคุยกัน” ปุณณว่าพลางเก็บบัตรประชาชนใส่กระเป๋าเสื้อตัวเสื้อ รู้สึกเหมือนตัวเองเป็นอาชญากรยังงี้ก็ไม่รู้ ทั้งที่เขาก็เป็นแค่ผู้ชายธรรมดาคนหนึ่งทีในชีวิตนี้ไม่เคยหลอกลวงผู้หญิงแม้แต่คนเดียว

เมื่อปุณณแสดงความจริงใจ พัทธ์ฤทัยจึงยอมคุยกับเขา

“คุณออกหักหรือคะ” สาวร่างเล็กเปิดประเด็น แม้จะรู้คำตอบอยู่แล้ว

“ครับ” ปุณณพยักหน้า อีกฝ่ายคงได้ยินตอนที่เขาคุยโทรศัพท์กับเพื่อน “วันนี้ผมเพิ่งรู้ว่าแฟนที่กำลังจะแต่งงานกันไปอีกสามเดือนข้างหน้า...ท้องกับผู้ชายอีกคน” ชายหนุ่มถอนหายใจหนักหน่วง

“หา?” หญิงสาวเบิกตาโต เรื่องของเขาหนักหนาสาหัสกว่าที่เธอคิดหลายเท่าเลย “แล้วคุณรู้ได้ยังไงอะคะ เออ ถ้าไม่สะดวกตอบก็ไม่ใช่ไรนะคะ” เธอไม่แน่ใจว่าจะลบละล้วงมากไปหรือเปล่า

“ตอบได้ครับ บอกแล้วไงว่าผมอยากกระบาย” ริมฝีปากหยักลิ้นสีระเรื่อยกยิ้ม รอยยิ้มของเขาดูมีเสน่ห์อย่างบอกไม่ถูก

“งั้นกระบายออกมาให้หมดเลยคะ” พัทธ์ฤทัยยินดีรับฟัง หากว่ามันจะช่วยให้ความรู้สึกของชายหนุ่มดีขึ้น

ปุณณพยักหน้าเบาๆ ก่อนจะเริ่มเล่าเรื่องราวความรักของตนเอง

“เราคบกันมาสี่ปีครับ และตัดสินใจจะแต่งงานกันเมื่อช่วงต้นปีที่ผ่านมานะ...”

“ฮะ!” พัทธฤทัยช็อกอีกรอบเมื่อรู้ว่าผู้ชายที่เป็นพ่อของลูกในท้องแฟนปุ่นณ์ ก็คือเพื่อนคนหนึ่งของชายหนุ่มนั่นเอง “เลว เลว มาก!” หญิงสาวเอ่ยอย่างเจ็บแค้นแทน

“ไม่ได้หมายถึงผมใช่ไหม” เจ้าของใบหน้าหล่อเหลาเอ่ยติดตลก สรวางเล็กอยู่จู่ๆใส่คนตัวโตที่เพิ่งเจอเรื่องบัดซบมาหมาดๆ แต่ยังมีอารมณ์กวนประสาทเธออยู่ได้ “บ้า หมายถึงสองคนนั่นสิคะ”

“ฉันผมเห็นด้วย” เขาว่าพลางหยิบแก้วเครื่องดื่มขึ้นมาจิบ

“ว่าแต่...เจอเรื่องหนักขนาดนี้ แต่คุณก็ยังดูโอเคอยู่เลยนะคะ” ถ้าเป็นเธอคงเสียศูนย์ไปเลย

“ไม่มีใครโอเคกับเรื่องแบบนี้หรอกครับ ผมเสียใจ แต่ในเมื่อมันทำอะไรไม่ได้ ก็ต้องยอมรับความจริง ชีวิตผมยังต้องเดินต่อ ไม่ว่าจะมีเขาหรือไม่ก็ตาม” ปุ่นณ์เอ่ยด้วยท่าทางและน้ำเสียงสบายๆ “ที่ผมมาที่นี่ก็เพราะไม่อยากเศร้า การได้ออกมาเปิดหูเปิดตามันช่วยให้รู้สึกดีขึ้นได้นะ คุณว่าไหม”

พัทธฤทัยพยักหน้า “คะ แต่การลืมคนที่เรารัก มันก็ไม่ใช่เรื่องง่ายเลยนะคะ”

“ครับ แต่ถึงวันนี้จะยังลืมไม่ได้ สักวันก็ต้องลืมได้ สิ่งเดียวที่เราควรจะทำไว้ก็คือ เราทำอะไรเร็วๆ กับเราไว้บ้าง” แววดตาของเขามีความเด็ดเดี่ยวฉายชัด

คนที่เดินหลงทางอยู่ในความมืดมองเห็นแสงสว่างเมื่อได้ยืนประโยชน์นั้น

“จริงด้วย! จะมัวไปนึกถึงความทรงจำดีๆ ในอดีตเพื่อต่อย้ำให้ตัวเองยิ่งเจ็บทำไม ในเมื่อปัจจุบันเขาทำเลวกับเรา” พัทธฤทัยหันไปมองชายหนุ่มและคว้ามือหนามาจับไว้แน่น “ขอบคุณมากนะคะ”

บางครั้งทางออกของปัญหาก็กางนิดเดียว เพียงแต่คนที่เจอปัญหามักจะมองไม่เห็น ขณะที่คนนอกมักจะมองเห็นทางออกนั้นได้

ง่ายขึ้น

เพื่อนๆ ที่ทำงานของพัทธ์ฤทัยมักจะมาปรึกษาปัญหาชีวิตและปัญหาหัวใจกับหญิงสาวเสมอ เพราะเธอสามารถวิเคราะห์ปัญหาเหล่านั้นและให้คำแนะนำได้ดีมาก แต่เมื่อเป็นปัญหาของตัวเอง พัทธ์ฤทัยกลับมืดแปดด้าน จนกระทั่งได้มาเจอปณณที่ชี้ทางสว่างให้โดยที่เขาก็คงไม่รู้ตัว

“คุณก็อกหักเหวอครับ” ใบหน้าคมคายจริงจังขึ้น

สาวร่างเล็กพยักหน้าและปล่อยมือชายหนุ่ม ถอนหายใจแรงๆ หนึ่งทีก่อนตอบ

“คะ ฉันกับแฟนคบกันมาสี่ปี แต่ตลอดสี่ปีที่คบกัน ความสัมพันธ์ของเราเป็นความลับ เขาไม่เคยบอกครอบครัว เพื่อน หรือคนรู้จักว่าฉันเป็นแฟน เขาอ้างว่าขอสร้างเนื้อสร้างตัวก่อน พร้อมเมื่อไหร่ถึงจะเปิดตัว แต่ฉันก็พยายามคิดในแง่ดีนะคะว่า คบกันแบบไม่เปิดเผยก็ไม่ใช่ไร แต่รู้ว่าเราสองคนรักกันก็พอ...

“แต่ยิ่งเวลาผ่านไป ฉันก็ยิ่งรู้สึกอึดอัดกับสถานะแบบนี้มากขึ้นทุกวัน แล้ววันนี้ฉันก็รู้ความจริงว่า เขามีครอบครัวอยู่แล้ว แถมยังมีลูกด้วย ที่เขาไม่เปิดเผยว่าคบฉัน ก็เพราะกลัวว่าภรรยาจะรู้ ไม่ใช่เพราะเหตุผลที่อ้าง ฉันเสียใจมาก แต่ก็พูดกับใครไม่ได้ เพราะตลอดเวลาที่คบกัน คนรอบตัวฉันไม่มีใครรู้เรื่องนี้เลยสักคน แล้วฉันก็อายุที่จะไปประบายกับพวกเขา เลยมานั่งดื่มที่นี่ให้นายเครียด” พัทธ์ฤทัยหันไปยิ้มให้ชายหนุ่ม

นอกจากจะเกิดวัน เดือน ปีเดียวกันแล้ว เขาและเธอยัง ‘อกหัก’ ในวันเดียวกันอีกด้วย ไม่น่าเชื่อว่าจะบังเอิญได้ขนาดนี้

“คำพูดของคุณทำให้ฉันได้สติ และเลิกอาลัยอาวรณ์ผู้ชายคนนั้น ฉันหมายถึง...เห็นทางที่จะตัดใจนะคะ เพราะถ้าจะให้ลืมคนที่คบกันมาสี่ปีให้สนิทภายในเวลาไม่กี่วัน มันคงเป็นไปได้อยู่แล้ว”

ปณณียัมบอญ์ “ผมดีใจนะครับที่ได้มีส่วนช่วยให้คุณรู้สึกดีขึ้น”

“ว่าไปแล้วก็ตกลงดีนะคะ คนนอกหักกับคนนอกหักมาเจอกัน แทนที่สถานการณ์จะยิ่งแย่ เพราะต่างคนต่างกำลังเฮิร์ต แต่มันกลับทำให้เราสองคนรู้สึกดีขึ้นซะงั้น” ความหนักอึ้งที่สูมอยู่ภายในใจพัทธ์ฤทัยเบาบางลงกว่าครึ่ง หลังจากได้ระบายกับเขา

ปณณียัมให้เธออย่างจริงใจ

หญิงสาวยิ้มตอบ ขณะที่ดวงตาคู่สวยหลังกรอบแว่นสีดำจ้องมองใบหน้าคมคายของคนตัวโตนิ่งๆ แล้วจู่ๆ ก็รู้สึกเหมือนมีปณณีสองคน

สามคน...

สี่คน...

ห้าคน...

พัทธ์ฤทัยถอดแว่นออก หลับตาพร้อมสลัดศีรษะเบาๆ ก่อนจะสวมแว่นกลับ แล้วลืมตาขึ้นมองเขาอีกครั้ง

‘โอเค กลับมามีปณณีสองคนเดียวเหมือนเดิมละ’

“คุณจะกลับหรือยังครับ” เจ้าของเสียงทุ้มลึกเอ่ยถามต่อ

“จริงๆ คิดว่าเต็มแก้วนี้หมดก็จะกลับ แต่เคยเป็นเพื่อนคุณมาก่อนก็ได้ค่ะ” พัทธ์ฤทัยขบมุมนมอมของเขา และตั้งแต่คุยกันมา ชายหนุ่มก็ไม่ได้มีท่าทีเจ้าชู้ใส่เธอ แถมยังแสดงความจริงใจด้วยการให้ถ่ายรูปบัตรประชาชนเก็บไว้ ดังนั้นหญิงสาวจึงไม่ระแวงในตัวเขาอีกต่อไป

แม้พัทธ์ฤทัยจะไม่ได้ส่งค็อกเทลเพิ่มอีก แต่ดูเหมือนว่าน้ำสีสวยๆ ที่ดื่มไปสามแก้วนั้นจะเริ่มออกฤทธิ์สองชั่วโมงต่อมา ศีรษะของหญิงสาวก็เริ่มหนักอึ้ง สมองประมวผลช้าลงกว่าห้าสิบเปอร์เซ็นต์

“คุณดื่มไปกี่แก้วครับเนี่ย” ปณณีสถามคู่สนทนาสาวที่กำลังตาปรือได้ที่

“สาม” พัทธ์ฤทัยตอบเสียงยานคางและซุสสองนิ้ว

ชายหนุ่มส่ายหน้าช้า “เมาจริง ไม่ต้องสืบ”

ตอนนี้เป็นเวลาเพียงคืนกว่าแล้ว แต่บรรยากาศภายในผับก็คึกคักไม่สร้างชา วงดนตรียังคงบรรเลงเพลงฮิตประจำผับอย่างต่อเนื่องอยู่บนเวทีด้านหน้า

ไม่ว่าจะเป็นเพลง “เพียงกระซิบ” ของวง ‘Blackhead’ เพลง “ฤดูร้อน” ของวง ‘Paradox’ และเพลง “ฤดูที่ฉันเหงา” ของวง ‘Flure’

พอจบจากลิสต์เพลงซ้ำๆ ตอกย้ำความเจ็บปวด ก็ตามมาด้วยลิสต์เพลงให้กำลังใจคนอกหักบ้าง

เริ่มด้วยเพลง “ปล่อยวาง” ของวง ‘Playground’ เพลง “ปล่อย” ของ ‘ป๊อบ ปองกูล’ ก่อนปิดท้ายด้วยเพลง “ใจนักเลง” ของ ‘พงษ์พัฒน์ วชิรบรรจง’

“ได้แต่ยิ้มอวยพรให้ไปได้ ให้เธอ ‘ได้’ กับเขา และจงโชคดี อย่ามีอะไรให้เสียใจ ส่วนตัว ‘ฉัน’ จะลืม ว่าเคยร้องไห้ ลืมว่าเคยต้องเป็นใคร ที่เธอไม่เอา!”

ปुณณ์และพัทธ์ฤทัยกอดคอกันแหวกปากร้องเพลงด้วยความอิน ความอัดอั้นตันใจทั้งมวลถูกระบายออกมากับเสียงตะโกน ทำให้เขาและเธอรู้สึกโล่งขึ้นมาก

“ให้มันได้กันไปเลย ฉันไม่แคร์แล้ว แล้วฉันก็จะไม่เสียน้ำตาให้ผู้ชายเลวๆ อย่างมันอีกต่อไป!”

“ผมก็จะไม่ร้องไห้ให้ผู้หญิงคนนั้นกับเพื่อนเลวๆ อีกแล้ว!”

ชายหนุ่มและหญิงสาวประกาศกร้าว

“คุณพักอยู่ที่ไหนครับ เดี่ยวผมไปส่ง” ปุณณ์เอ่ยขึ้นเมื่อเวลาล่วงเลยมาจนถึงตีหนึ่ง

เบอร์เบินนอนเดอะร็อกห้าแก้วที่ดื่มไป ไม่ได้ทำให้เขาเมาแม้แต่

น้อย ต่างจากคนตัวเล็กที่ตีมบลูมาร์การิตาไปเพียงสามแก้ว แต่แสดง
อาการเมาชัดเจน

“ฉันยังไม่อยากกลับบ้าน” พัทธ์ฤทัยอยู่ปาก

“แล้วจะไปไหน ฝับจะปิดแล้วนะ” ชายหนุ่มถอนหายใจเบาๆ
เธอก็คงไม่คิดสินะว่าค็อกเทลสี่ถ้วยๆ แบบนั้น ตี๋มไปตี๋มมาจะเมาโดย
ไม่รู้ตัว ถึงได้ซัดไปตั้งสามแก้ว

“อยากรถเล่น” หญิงสาวปรือตาขึ้นมองคนตัวโตและบอก
เสียงอ่อน

ปุ่นจ๋มเจอสายตาและน้ำเสียงอย่างนั้นหัวใจก็อ่อนโยน เขาเป็น
คนใจอ่อนกับผู้หญิงเสมอ โดยเฉพาะผู้หญิงที่น่ารักแบบนี้

“นั่งรถเล่น?” คิ้วหนาเลิกขึ้น

“อือ” อีกฝ่ายตอบเสียงหนักแน่น

“แล้วจะไปไหน”

“ไม่รู้ แล้วแต่คุณ”

ไม่น่าเชื่อว่าคนที่ตอนแรกไม่อยากคุยกับเขา ไปๆ มาๆ จะอ่อน
ขอให้เขาพาไปขับรถเล่นซะงั้น

ปุ่นจ๋มมองใบหน้าใสของสาวแว่นพลาซียัมอย่างเอ็นดู

“ปะ” พัทธ์ฤทัยเร่งเร้าเมื่อเห็นเขาเงิบ

“ไม่กลัวเหรอครับ”

“กลัวอะไร”

“กลัวผมไง”

ทันทีที่ชายหนุ่มพูดจบ มือเล็กก็เอื้อมมาเชยคางเขา ดวงตา
จ๋มเยิ้มของคนเมาหรีแคบลง “กลัวทำไม คุณน่ารักออก ไม่เห็นน่ากลัว
สักนิด” หญิงสาวเอ่ยเสียงยานคาง

ปุ่นจ๋มดึงมือเธอออก “พูดแบบนี้ผมหวั่นไหวนะ”

“แค่นี้ก็หวั่นไหวแล้วเหรอ อ่อนหัด!”

ชายหนุ่มไม่ถือสาคนเมา “นี่ ผมว่าผมพาคุณไปส่งที่ห้องดีกว่า
เมามากแล้ว”

“ไม่เอา” พัทธ์ฤทัยส่ายหน้าหรือ “อยากรั้งรถเล่น”

“แต่คุณเมา”

“ไม่เมา” เจ้าตัวเถียง

“ถ้าจั้น...นี่ก็นิว” ปุณณ์ทดสอบโดยการชูสามนิ้ว

“ง่ายมาก สามนิ้ว!”

เจ้าของใบหน้าหล่อใสขมวดคิ้วเข้มเข้าหากันพลางขบคิด “รู้ได้
ไงวะ หรือแกล้งเมา”

“อันหมายถึงคุณอะ สามนิ้ว!” พัทธ์ฤทัยหัวเราะคิกคัก

“ฮะ!” ปุณณ์อึ้งไปเล็กน้อย แต่วินาทีต่อมาก็ขำเบาๆ เห็นใสๆ
อย่างนี้แต่แอบเห็นเหมือนกันนะนี่ ที่เขาบอกว่าเวลาเมาคนเราจะเผย
ตัวตนที่แท้จริงออกมา ทำทางจะเป็นความจริง

“ปุณณ์สามนิ้วๆๆ ฮ่าๆๆๆ” สาวร่างเล็กล้อเลียนเขาอย่าง
สนุกสนาน

“หึหึนะเนี่ยเรา”

“เพ็งรู้หรือ อออิ” พัทธ์ฤทัยยิ้มทะเล้น

‘ผู้หญิงคนนี่เมาแล้วรั้วชะมัด’ มุมปากของชายหนุ่มยกยิ้มน้อยๆ
อยู่กับเธอแล้วทำให้เขาลืมความทุกข์ไปเลย

“เออไงดีวะ พาไปนั่งรถเล่นหรือไปส่งที่ห้องดี” ปุณณ์คิดไม่ตก
เพราะใจจริงก็ยังไม่อยากใช้เวลากับหญิงสาวที่เขาถูกชะตาต่อ

“คุณณณ เราจะไปกันได้หรือยังเนี่ยย” คนเมาไวววาย

“แน่ใจไหมว่าจะไป”

“อือ”

“จึ้นบอกมาก่อนว่าชื่ออะไร” ตั้งแต่คุยกันมาสองชั่วโมงกว่า
ปุณณ์ก็ยังไม่รู้ชื่อเสียงเรียงนามของอีกฝ่ายเลย

“อ้าว ยังไม่รู้เหรอ”

“รู้ได้ไง ก็คุณยังไม่บอก”

“เฟลิน”

“ครับ?” ชายหนุ่มเอียงตัวเข้าไปหาคนที่นั่งอยู่บนเก้าอี้บาร์ตัวข้างกัน

“ชื่อเฟลิน”

“ชื่อน่ารักดี” รอยยิ้มละไมระบายอยู่บนใบหน้าหล่อเหลา

“คนก็น่ารัก”

“ชมตัวเองก็ได้เหรอ”

“อือฮิ ปะ ไปกันเถอะ!” พุดจบพัทธ์ฤทัยก็เอื้อมมือมาดึงแขน

เขา

ปุ่นฉงใจอยู่พักหนึ่ง ก่อนจะบอก “โอเค ไปก็ไป”

1

บุญ (ไม่) น้อย

ด้วยความที่พัทธ์ฤทัยนั่งแท็กซี่มาที่ผับ จึงไม่มีปัญหาเรื่องรถของหญิงสาว

บุญขับรถเก๋งสีดำออกมาจากผับ แต่ยังไม่รู้ว่าจะไปไหน มุ่งหน้าไปได้ไม่ถึงสิบนาที พัทธ์ฤทัยก็มีอาการคลื่นไส้ขึ้นมากะทันหัน เขาจึงต้องจอดรถให้เธอลงไปอาเจียนข้างทาง

ชายหนุ่มตามลงไปดูหลังจากให้หญิงสาว และยื่นขวดน้ำดื่มที่มีติดรถให้เธอล้างปาก

“โอเคไหมคุณ” เขาถามอย่างห่วงใย

“โอเค” พัทธ์ฤทัยตอบเสียงยานคาง

“กลับห้องเถอะ ไม่ต้องไปนั่งรถเล่นแล้วละ” บุญคิดว่าสภาพแบบนี้ไม่น่าจะไหว

หญิงสาวพยักหน้าหงึกๆ

“นี่ครับ จะได้สดชื่นขึ้น” เขายื่นลูกอมรสมินต์ที่แกะจากซองแล้วให้เธอ

พัทธ์ฤทัยรับไปอมอย่างว่าง่าย

บุญประคองเธอไปนั่งที่เบาะผับผู้โดยสารและคาดเข็มขัดนิรภัยให้ กลิ่นแอลกอฮอล์ผสมกับกลิ่นหวานละมุนจากร่างบางนั้น

เข้ายวนจนทำให้หัวใจของชายหนุ่มเต้นเร็วขึ้นสองเท่า เขากลืนน้ำลายลงคอช้าๆ อย่างหักห้ามใจ ก่อนจะผละออกมา และเดินกลับไปประจำที่นั่งคนขับ

“คุณพักอยู่ที่ไหนครับ” เขาถามหลังจากออกรถ

เจียบ

ปุ่นหันไปมองก็พบว่าพัทธ์ฤทัยหลับไปแล้ว

เขามองใบหน้าหวานที่เป็นสีแดงระเรื่อเพราะฤทธิ์แอลกอฮอล์ พลังอ้อมยิ้ม ขนาดหลับยังน่ารักเลย

ความรู้สึกชอบใครสักคนตั้งแต่แรกเจอ ไม่ใช่จะเกิดขึ้นได้ง่ายๆ แต่เขารู้สึกอย่างนั้นกับพัทธ์ฤทัย

ปุ่นไม่คิดว่ามันเร็วไป เพราะ ‘ชอบ’ กับ ‘รัก’ เป็นคนละอย่างกัน

เขาประทับใจในตัวหญิงสาว อยากคุย อยากรู้จักให้มากขึ้น แต่ยังพูดว่ารักไม่ได้ เพราะเขาและพัทธ์ฤทัยเพิ่งจะเจอกันไม่กี่ชั่วโมงเท่านั้น แต่ส่วนใหญ่ความรักก็พัฒนามาจากความชอบไม่ใช่เหรอ

ปุ่นคิดว่าถ้ามีโอกาสได้เรียนรู้กัน เขาจะรักเธอได้ไม่ยากเลย

“เพลิน” ชายหนุ่มลองเรียกหญิงสาว

อีกฝ่ายยังคงเจียบ

“เพลิน” ปุ่นใช้เสียงดังขึ้น แต่ผลลัพธ์ก็ออกมาเช่นเดิม

ถ้าจะสุ่มโทร. หาเพื่อนของพัทธ์ฤทัยสักคน เรื่องราวอาจจะบานปลายไปกันใหญ่ เพราะพัทธ์ฤทัยบอกเองว่า เรื่องที่เธอออกหักไม่มีใครรู้ หรือหากจะพาไปฝากไว้กับเพื่อนผู้หญิงของเขา เขาก็ไม่มีเพื่อนผู้หญิงที่สนิทกันจนสามารถรบกวนได้ขนาดนั้น

เมื่อไม่มีทางเลือกอื่น ปุ่นจึงตัดสินใจพาหญิงสาวไปที่คอนโดของตัวเอง ซึ่งตั้งอยู่แถวพระรามเก้า เพราะไม่รู้ว่าจะพาเธอไปส่งที่ไหนดี

หวังว่าตื่นมาตอนเช้าอีกฝ่ายคงไม่เข้าใจผิด เพราะเขาบริสุทธิ์ใจ ไม่ได้คิดจะล่วงเกินเธอเลยแม้แต่น้อย

ปณณ ประคองคนเมมาเข้ามายังห้องพักขนาดสี่สิบตาราง เมตรอย่างทุลักทุเล เขาอดรองเท้าส้นสูงสี่ขาวที่หญิงสาวสวมอยู่ ออก และเก็บไว้ในตู้รองเท้า ก่อนจะพาเธอไปยังห้องนอน

“คุณณณ จะพาฉันไปนั่งรถเล่นใช่ไหม”

“ไม่ไปแล้ว คุณเมมา”

“ซ้านไม่เมมา!”

“ยังจะเถียงอีก” ชายหนุ่มทำหน้าเหนื่อยใจ

เมื่อเข้ามาถึงห้องนอน เขาก็ประคองสาวร่างเล็กให้นอนลงบน เตียงและเปิดแอร์เพื่อขับไล่ความร้อน “นอนพักผ่อนนะคุณ พรุ่งนี้เข้า ค่อยกลับบ้านแล้วกัน”

“ไม่นอนได้ไหม” อีกฝ่ายอุทาน

“ไม่ได้” ปณณบอกเสียงเข้ม

สาวแวนทำหน้ามึนและเอ่ยเสียงอ่อย “ทำไมดุจัง”

“ก็คุณดื้อนี่นา”

“...” ใบหน้าหวานงอแง

“นอนนะครับ ผมจะไปอาบน้ำ” มือหนาเอื้อมไปดึงแวนตาของ เธอออก และวางไว้บนตุ๊กตาสัตว์ขี้ขางหิวเตี้ย จากนั้นปณณก็ถอดเสื้อผ้า ออกจนเหลือเพียงบ็อกเซอร์สีดำตัวเดียว ไม่กลัวว่าหญิงสาวจะเห็น เพราะเธอเมาอยู่ แถมยังสยดสั่นด้วย

เจ้าของร่างสูงโปร่งเดินเข้าไปในห้องน้ำซึ่งอยู่ภายในห้องนอน ใช้เวลาอาบน้ำไม่ถึงห้านาทีก็เดินกลับออกมาพร้อมผ้าเช็ดตัวสีขาวที่ พันร่างกายท่อนล่างอยู่ หยดย้ำยังคงเกาะพราวอยู่บนแผ่นอกกว้าง และซิกซ์แพ็คแน่น

ปณณใช้ผ้าขนหนูผืนเล็กเช็ดผมสีดำขลับที่เปียกหมาดๆ ให้แห้ง ขณะเดินไปยังตู้เสื้อผ้า

เขาหยิบเสื้อยืดตัวเก่าและบ็อกเซอร์ลายตารางออกมา ทว่ายังไม่ได้ใส่ เสียงไลต์ที่ดังขึ้นด้านหลังก็เรียกให้ชายหนุ่มหันไปมอง

“ฉันอยากอาบน้ำบ้างอะ”

ดวงตาคมกริบเบิกกว้างขึ้น มันจะไม่มีปัญหาเลยสักนิดถ้าเธอบอกเขาว่าอยากอาบน้ำเฉยๆ แต่นี่พัทธ์ฤทัยดันถอดเสื้อผ้าออกเหลือเพียงเสื้อชั้นในสีขาวที่ปกปิดอวัยวะไว้อย่างไม่มิด และแพนด้าลูกไม้ตัวจิ๋วที่ทำให้จิตใจของปณณไม่อยู่กับเนื้อกับตัว

ใครจะไปคิดว่าสาวแว่นที่ดูเรียบร้อยจะดูร้อนแรงได้มากขนาดนี้!

ปณณก็สิ้นน้ำลายอย่างยากลำบาก เพราะลำคอแห้งผากไปหมด

“ฉันอาบน้ำได้ไหม” คนเมามากเสียงยานคางพลางเอี้ยวแขนทั้งสองข้างไปด้านหลังเพื่อจะปลดตะขอเสื้อชั้นใน

“ได้ครับ” ชายหนุ่มพยายามควบคุมตัวเองอย่างหนัก เพราะความเขินอายของเธอทำเอาอารมณ์เขาปั่นป่วนไปหมด “แต่ว่า...” ปณณกำลังจะบอกให้อีกฝ่ายไปถอดเสื้อผ้าในห้องน้ำ แต่ก็ไม่ทันเสียแล้วเมื่อพัทธ์ฤทัยปลดตะขอเสื้อชั้นในเสร็จก็ถอดออกทันที

“เฮ้ย!” ปณณแทบหยุดหายใจเมื่อเห็นอกอวัยวะเต็มสองตา ร่างกายของเขามีปฏิกิริยาตอบสนองต่อสิ่งเร้าอย่างรวดเร็ว จนผ้าเช็ดตัวสีขาวไม่อาจปกปิดเอาไว้ได้อีกต่อไป

แม้ชายหนุ่มจะไม่ได้เมา แต่ปริมาณแอลกอฮอล์ที่ดื่มเข้าไปก็ทำให้ความสามารถในการยับยั้งชั่งใจหายไปกว่าสามสิบเปอร์เซ็นต์ เขาคงควบคุมตัวเองได้ดีกว่านี้ ถ้าไม่ได้ดื่มเลยสักแก้ว

“อย่าถอด!” เสียงทุ้มลึกร้องห้ามเมื่อสาวร่างเล็กกำลังจะหลุด

แพนตีตัวจิ๋วลง

“ทำไมล่ะ ก็ฉันจะอาบน้ำนี่” คนเมมาทำหน้าที่

“ไปถอดในห้องน้ำ” ปุณณ์บอกเสียงขมขื่น พยายามไม่มองต่ำกว่าใบหน้าเธอ เพราะแค่นี้เขาก็รดข้าวแทบจะระเบิดอยู่แล้ว

ปุณณ์เอานิ้วขีดมาคาดเอวเพื่อบัง ‘ปุณณ์ไม่น้อย’ ไว้ เพราะกลัวว่าถ้าอีกฝ่ายเห็นว่าเขาไม่ได้เป็น ‘ปุณณ์สามนิ้ว’ อย่างที่เธอล้อเลียนแล้วจะซ็อก

“ถอดตรงนี้ก็ไม่เห็นเป็นไรเลย” อีกฝ่ายงอแงราวกับเด็กน้อย

เธอคงไม่รู้ตัวสินะว่าตัวเองไม่ ‘เด็ก’ เลย

“ทำไมดื้ออย่างนั้นะ” ปุณณ์ผ่อนลมหายใจออกมาช้าๆ พลังคิดหาวิธีรับมือกับคนดื้อ

ดวงตาคมกริบเปล่งแสงระยิบระยับเมื่อคิดบางอย่างออก เจ้าของร่างสูงโปร่งก้าวเข้าไปหาเธอด้วยท่าทีคุกคาม เพื่อจะทำให้อีกฝ่ายกลัว แต่ผิดคาด แทนที่จะกลัว หญิงสาวกลับหัวเราะคิก

“จะเล่นไล่จับหรอ” ดวงตากลมโตเป็นประกายซุกซน

“นี่ คุณต้องกลัวผมสิ” คิ้วหนาขมวดมุ่นจนแทบจะเป็นปม

“จ้างให้ก็ไม่กลัว” คนตัวเล็กทำหน้าทะเล้น

“ความอดทนผมมีจำกัดนะ” ปุณณ์ขบกรามแน่น เพราะความต้องการกำลังพุ่งสูงขึ้นทุกที

“แน่จริงก็จับฉันให้ได้สิ!” พัทธ์ฤทัยท้าทาย แต่เพราะความเมา ทำให้หญิงสาวเสียหลักในจังหวะที่หมุนตัวจะวิ่งหนี “ว้าย!”

“เฮ้ย คุณ!” ชายหนุ่มพุ่งเข้าไปหาร่างบาง และใช้แขนแกร่งมัดตัวรั้งเธอคอดเอาไว้ได้อย่างทันท่วงที

พัทธ์ฤทัยกะพริบตาปริบๆ ทรวงอกเต่งตึงขยับขึ้นลงเร็วๆ ตามจังหวะการหายใจ ในขณะที่ส่วนล่างของเขาและเธอแนบชิดกัน

สมาธิของปุณณ์แตกซ่าน ความปรารถนาก่อตัวเข้มข้น เขาเลีย

ริมฝีปากที่แห้งผาก ก่อนจะเงยหน้าขึ้นสบตาคนที่อยู่ในอ้อมแขน ชายหนุ่มพยายามต่อต้านความต้องการในส่วนลึกอย่างสุดความสามารถ แต่มันไม่ใช่เรื่องง่ายสักนิด

พัทธ์ฤทัยเหมือนแม่เหล็กที่มีแรงดึงดูดมหาศาลที่ทำให้เขาไม่สามารถดึงตัวเองออกมาได้เลย

ปณณพพยายามนับหนึ่งถึงร้อย แต่ในที่สุดก็อดทนไม่ไหวอีกต่อไป ชายหนุ่มปลดผ้าเช็ดตัวสีขาวออกแล้วเบียดกายเข้าหาร่างนุ่มนิ่ม ความแข็งซึ่งร้อนผ่าวที่เสียดสีเข้ากับหน้าท้องแบนราบทำให้อีกฝ่ายเบิกตาโตและดินขลุกขลัก และนั่นก็เป็นการปลุกปั่นอารมณ์ดิบของเขาให้พุ่งพล่านมากขึ้นโดยไม่รู้ตัว

มือหนาเริ่มลูบไล่ไปตามส่วนเว้าส่วนโค้งของคนตัวเล็กอย่างหลงใหลมัวเมา เริ่มตั้งแต่แผ่นหลัง เอวคอด เรื่อยลงมาจนถึงบั้นท้าย

ท่อนหลังร้อนจัดที่กำลังถูไถกับท้องน้อยทำให้หญิงสาวเสียววูบในช่องท้องอย่างรุนแรง ขาเรียวถอยหนี แต่อีกฝ่ายก็ตามมานัวเนียอยู่ดี

สัมผัสสวามิภักดิ์ทำให้พัทธ์ฤทัยรู้สึกทรมาน แต่มันเป็นความทรมานที่มาพร้อมกับความสุขสม ดวงตากลมโตหลับปริ้ม รู้สึกเหมือนกำลังล่องลอยอยู่บนฟากฟ้าอย่างงงงำ

ความเมาทำให้หญิงสาวลืมความผิดชอบชั่วดีจนหมดสิ้น และไม่ได้คิดถึงผลดีผลเสียที่จะตามมาหลังจากคืนนี้เลยแม้แต่น้อย

ปณณพเลื่อนฝ่ามือใหญ่ขึ้นมากอบกุ่มทรงอกอวบอ้อมทั้งสองข้าง แล้วเคล้นคลึงเป็นจังหวะอย่างเพลิดเพลีน

“อือ” พัทธ์ฤทัยครางโหย ปิดกายไปมาด้วยความช่านสยิว ก่อนที่เสียงเล็กๆ จะถูกกลืนหายเมื่อชายหนุ่มโน้มใบหน้าหล่อเหลาลงมาจัดการปิดปากเธอด้วยริมฝีปากอุ่นจัดของเขา

ปณณพขี้จูบอย่างร้อนแรง ส่วนมือหนาก็กังฟอนเฟ้นทรงอก

นุ่มหยุ่นไม่หยุด เสียหายใจหอบถึของชายหนุ่มและหญิงสาวสอดประสานกันไม่เป็นจังหวะ

จูบหิวหวนทำให้พัทธ์ฤทัยแข่งขาอ่อนระทวยจนแทบทรงตัวไม่อยู่ สัมผัสซาบซ่านส่งผลให้ผิวขาวเนียนละเอียดเปลี่ยนเป็นสีแดงจัดไปทั่วทั้งตัว

ชายหนุ่มใช้ลิ้นแกร่งดันกลับปากหวานให้เผยออก ก่อนจะสอดแทรกลิ้นสากร้อนเข้าไปหยอกเย้าเรียวลิ้นเล็ก และกวาดกินน้ำหวานในโพรงปากอุ่นที่มีรสมินต์เจืออยู่

ปณณรังรำบางให้เดินตามไปยังเตียงนุ่มโดยไม่ปล่อยให้ริมฝีปากของเขาและเธอหลุดออกจากกันแม้แต่วินาทีเดียว

ไม่นานต่อนั้นร่างสองร่างที่กำลังนัวเนียกันก็ล้มลงบนเตียงขนาดคิงไซส์ ก่อนที่ฝ่ายชายจะขึ้นไปคร่อมอยู่บนตัวฝ่ายหญิงและรุกรานริมฝีปากอ้อมเต็มด้วยจูบร้อนเร็วกว่าเดิม

ห้านาทีต่อมา ปณณจึงผละออกไป แต่ยังไม่ละมือจากทรงอกสล้าง ปลายนิ้วแกร่งบดบียดทรงสีหวานเป็นจังหวะหวนไหว จนคนตัวเล็กบิดเฝ้าและหลุดครางออกมาด้วยความชานสยิว

แล้วปณณก็แก้มิ่งให้เธอทรمانกว่าเดิมด้วยการโน้มตัวลงครอบริมฝีปากอุ่นขึ้นลงบนยอดทรงสีชมพูระเรื่อก่อนจะตัวดปลาลิ้นไล่วนเร็วรี่ จากนั้นเขาก็สลับมาทำกับอีกข้างในแบบเดียวกัน การปลุกปั่นของเขาทำเอาหญิงสาวหายใจแทบไม่ทัน โดยเฉพาะจังหวะที่โดนพันคมครูดเบาๆ สถิตที่เหลือน้อยอยู่แล้วก็ยิ่งกระเจิดกระเจิง

ร่างบางแอ่นเกร็งด้วยความชานเสียวสุดจะพรรณนา ลิ้นร้ายกาจของปณณทำให้พัทธ์ฤทัยหวั่นตัว สมองกลายเป็นสีขาวยโพลน เนื้อตัวร้อนนวบราวกับถูกไฟลน

ปณณดูดดื่มความหวานละมุนจากเธอจนพอใจ แล้วจึงปล่อยให้ทรงอกอวบอ้อมเป็นอิสระ ชายหนุ่มเอื้อมมือไปเปิดตู้ลิ้นชักข้าง

หัวเตียงและหีบกล่องสี่เหลี่ยมเล็กๆ ที่มีติดห้องไว้เสมอออกมาก่อน
จัดการสวมใส่เครื่องป้องกันอย่างรวดเร็ว

พัทธ์ฤทัยไม่รู้ตัวเลยว่าแพนตีถูกถอดออกไปตอนไหน รู้ตัวอีกที
บางอย่างที่แข็งขึงและร้อนผ่าวก็สอดแทรกเข้ามาในตัวเธอแล้ว

ความใหญ่โตทำให้ใบหน้าหวานเหยเกะ รู้สึกเหมือนร่างกายจะ
ปริแยกออกเป็นสองเสี่ยง

ปุ่นณภัตต์ฟันอดทน ค่อยๆ ส่งตัวตอนที่เหยียดขยายเต็มที่เข้าไป
ทีละนิด แม้ความอ่อนนุ่มดุษฎีใหม่ที่บีบรัดแน่นจะทำให้เขาแทบ
ขาดใจตายก็ตาม เพราะหากเขาใจร้อน หญิงสาวจะเจ็บกว่านี้อีกหลาย
เท่า

ชายหนุ่มก้มลงจูบเข้าไปทั่วใบหน้าหวานอย่างปลอบประโลม
ก่อนประทับริมฝีปากหยักลิกลงบนริมฝีปากอิมอย่างอ่อนหวาน

ในที่สุดตัวตนของเขาก็จมหายเข้าไปในความอ่อนนุ่มชุ่มฉ่ำจน
มิดม้วน ปุ่นณรัวให้เธอผ่อนคลาย ก่อนจะเริ่มขยับเอวสอบเป็นจังหวะ
เชื่องช้า และค่อยๆ ทวีความถี่ขึ้นตามลำดับ

“อือ”

“อือ”

ปุ่นณกระแทกกระแทนเร็วรัวจนเตียงสั่นสะเทือน คิ้วเข้มขมวด
แน่นด้วยความเสียวซ่า แม้ภายในห้องจะเปิดเครื่องปรับอากาศเย็น
ฉ่ำ แต่ก็ไม่อาจหยุดยั้งความร้อนแรงบนเตียงขนาดคิงไซส์ลงได้

สุดท้ายเขาก็พิงเธอพุ่งทะยานขึ้นไปแตะเส้นขอบฟ้า ร่างหนา
และร่างบางกระตุกเกร็งพร้อมกัน

“อือ”

“อ้า”

ปุ่นณปลดปล่อยออกมาจนหยุดสุดท้าย ก่อนซุกใบหน้าลงกับ
ทรวงอกอิมอย่างหมดแรง ต่างคนต่างหายใจหอบถี่ราวกับไปวิ่ง

มาราธอนมาสิบกิโลเมตร

ชายหนุ่มอยู่ในท่านั้นนานกว่าห้านาที ก่อนจะผละออกมา และพบว่าหญิงสาวหลับไปเสียแล้ว

ปณณมองเธอด้วยสายตาเอ็นดู ก้มลงจูบหน้าผากমনอย่างทะนุถนอม ก่อนจะบอกน้ำเสียงอบอุ่น

“ผมจะรับผิดชอบเรื่องคืนนี้เอง ไม่ต้องห่วงนะครับ”

ปณณก็ไม่ว่าพຼ່ງนี้เข้าจะเป็นยังงั้ รู้แต่ว่าเขาชอบผู้หญิงคนนี้ตั้งแต่ตอนที่คุยกันในผับ และตั้งใจจะสานต่อความสัมพันธ์กับเธออยู่แล้ว แต่บรรยากาศหวิว อารมณ์ที่พลຼ່ງพล่าน และฤทธิ์แอลกอฮอล์ก็ทำให้การผูกสัมพันธ์ข้ามขั้น

แต่ถึงแม้จะเริ่มต้นด้วยเซ็กซ์ ก็ไม่ได้หมายความว่า จะพัฒนาเป็นความสัมพันธ์ที่มั่นคงไม่ได้สักหน่อย เขาไม่ได้คิดจะพຼ່ງแล้วทั้ง ถ้าพัทธ์ฤทัยใจตรงกัน จากคนแปลกหน้าก็เปลี่ยนเป็นคนรู้ใจได้ไม่ยากเลย

2

พ้นแล้วทิ้ง

พัทธ์ฤทัยรู้สึกตัวพร้อมอาการหนักศีรษะเล็กน้อย คงเป็น
เพราะบลูมารีการิตาที่ดื่มไปสามแก้วนั้นละ ว่าแต่ตอนนี้เธออยู่ที่ไหน
นะ

คือเรียขมวดมุ่นเข้าหากัน และเริ่มทบทวนความทรงจำ
เมื่อคืนนี้เธอไปนั่งดื่มที่ผับคนเดียว หนึ่งชั่วโมงผ่านไปก็มีผู้ชาย
คนหนึ่งมานั่งข้างๆ และชวนคุย เขาชื่อปุณณ์ เกิดวัน เดือน ปีเดียวกัน
กับเธอ แถมยังออกหักมาเหมือนกันด้วย เธอกับปุณณ์คุยกันอย่างถูกคอ
แล้ว...

หญิงสาวนิ่วหน้า พยายามนึก แต่นึกไม่ออก

เป็นไปได้ว่า...ปุณณ์อาจจะมาส่งเธอที่ห้อง

พัทธ์ฤทัยรู้ว่าตัวเองนอนอยู่บนเตียงแต่ไม่ได้ลืมตาขึ้นมอง แต่
ปุณณ์ไม่รู้สิน่าว่าเธอพักที่ไหน แล้วมาส่งถูกที่ได้อย่างไร

หญิงสาวค่อยๆ ลืมตาขึ้น มือเรียวเอื้อมไปหยิบแว่นตาที่ทุกคืน
จะวางเอาไว้บนตู้ลิ้นชักข้างหัวเตียงมาสวม แสงแดดจ้าที่ส่องผ่าน
ผ้าม่านโปร่งแสงเข้ามาทำให้ต้องใช้เวลาปรับสายตาดูอยู่ครู่หนึ่ง ก่อน
จะพบว่า...เธอไม่ได้อยู่ในห้องนอนของตัวเอง!

สาวร่างเล็กลุกขึ้นนั่ง จังหวะนั้นผ้าห่มนอนก็เลื่อนลงเผยให้เห็น

หน้าอกอวบอ้อมที่มีร่องรอยสีกลีบกุหลาบกระจายอยู่ทั่ว

‘ฮะ! รอยแดงพวกนี้มาจากไหนกัน! แล้วเรานอนถอดเสื้อทั้งคืนเลยเหรอ’

หญิงสาวเลิกผ้าห่มขึ้นดู แล้วตกใจว่าเดิม เพราะเธออยู่ในสภาพล่อนจ้อนเลยก็ได้ แต่สิ่งที่ทำให้พัทธ์ฤทัยช็อกแทบสิ้นสติก็คือ... ได้ผ้าห่มผืนนั้นยังมีเจ้าของเรือนร่างแข็งแรงอีกคน!

หญิงสาวหันขวับไปมองข้างกาย แล้วก็พบว่าคนคนนั้นคือ... ปุณณ! ผู้ชายที่เธอเจอที่ผับเมื่อคืนนี้นั่นเอง และเขาอยู่ในสภาพเปลือยเปล่าไม่ต่างจากเธอ!

ไม่ต้องบอกก็รู้ว่าเกิดอะไรขึ้น เธอมีวันไนต์สแตนดท์กับผู้ชายแปลกหน้าที่เพิ่งเจอกันได้ไม่กี่ชั่วโมง!

พัทธ์ฤทัยอยากจะกรีดร้องออกมาดังๆ ใครจะไปคิดว่าเหตุการณ์วันไนต์สแตนดท์เหมือนในนิยายที่ชอบอ่านจะเกิดขึ้นกับตัวเอง!

ทำไมปุณณถึงทำอย่างนี้ เธออุตส่าห์ชื่นชมว่าเขาเป็นสุภาพบุรุษ แต่เขากลับย่ำยีเธอจนป็นี่!

เป็นเพราะความเมานั่นแหละ

‘ไม่นะ ปุณณดื่มก็จริง แต่เขาไม่ได้เมาจนไม่รู้เรื่องนี้ ไม่งั้นจะพาเรามาที่ห้องได้ยังไง หรือว่า...เราจะเป็นฝ่ายเริ่มก่อน!’

กรีดดด!

หญิงสาวกรีดร้องแบบไม่มีเสียง ถ้าเป็นอย่างนั้น ยิ่งน่าอัศจรรย์ใหญ่เลย

ที่พัทธ์ฤทัยคิดแบบนี้ ก็เพราะตอนโดนเพื่อนสนิทลากไปเที่ยวผับครั้งแรกตอนปีหนึ่ง ฝ่ายนั้นมอมเบียร์เธอจนเมา แล้วพอกเมาปุ๊บ เธอก็เปลี่ยนเป็นคนละคน จากพัทธ์ฤทัยคนที่เสียบๆ กลายเป็นพัทธ์ฤทัยที่ชอบแก้ผ้าและลวนลามคนอื่น ตั้งแต่นั้นเวลาเพื่อนชวนไปเที่ยวผับ เธอก็จะหาทางปฏิเสธ แต่ถ้าจำเป็นต้องไปจริงๆ ก็จะต้องแต่งตัวเต็มที่

‘ไม่มีแอลกอฮอล์แทน เพราะไม่อยากเมาแล้วกลายเป็นพัทธ์ฤทัยคนเหิน
ถ้ารู้ว่าดื่มคือทรมานแค่ไม่ก็แก้วแล้วจะเมาไม่รู้เรื่องขนาดนี้ เธอ
จะไม่ดื่มเลย เห็นสีสวยๆ รสหวานๆ อย่างนั้น แต่ฤทธิ์ร้ายแรงโซ่เล่น
เธอประมาทเกินไป คิดว่าดื่มนิดเดียวจะไม่เมา แต่มันไม่ใช่!

พัทธ์ฤทัยอยากจะทำอะไรที่ผ่านมามีภาพลักษณ์ของเธอไม่เคย
เสื่อมเสีย อาชีพครูอนุบาลทำให้ต้องวางตัวอย่างเหมาะสม เพราะต้อง
เป็นแบบอย่างที่ดีให้แก่เด็กๆ แต่สุดท้ายดันพลาด ทำเรื่องน่าอายหน้า
จนได้

จริงๆ เธอไม่ควรไปเที่ยวผับแต่แรกด้วยซ้ำ เธอน่าจะดื่มอยู่ที่
ห้อง เพราะถ้าเมาขึ้นมาจะได้ไม่เป็นอันตราย

พัทธ์ฤทัยก็รู้ว่าทำไมเมื่อวานถึงคิดไม่ได้แบบนี้ คงเป็นเพราะ
ความซอกและความเสียใจที่รู้ว่าแฟนที่คบกันมาสี่ปีมีภรรยาและลูก
แล้วสติเลยหายไปหมด ตอนนั้นคิดแค่ถ้าได้ดื่มแอลกอฮอล์เข้า
กระแสเลือดสักหน่อยคงจะช่วยเยียวยาความเจ็บปวดได้ จึงนั่งแท็กซี่
ออกไปที่ผับทันทีโดยไม่ได้อคิดถึงอันตรายที่อาจเกิดขึ้น กว่าจะสำนึกได้
ก็สายไปแล้ว

‘ไม่สิ ยังไม่สายไป ภาพลักษณ์ที่ดีงามของเธอจะไม่เสียหาย ถ้า
ไม่มีใครรู้เรื่องนี้ เพราะเงินต้องรีบหนีไปให้เร็วที่สุด!

ดวงตากลมโตมองหาเสื้อผ้าและชุดชั้นใน แล้วก็พบว่ามันกอง
อยู่บนพื้นข้างเตียงนั่นเอง สวรวางเล็กค้อยๆ ตวัดขาก้าวลงจากเตียง
ช้าๆ เพื่อไม่ให้บุณณตื่น ก็มลงหยิบเสื้อชั้นในและแพนตี้ขึ้นมาใส่ ตาม
ด้วยชุดเดรสสีฟ้า

‘ว่าแต่รองเท้าละ’

พัทธ์ฤทัยกวาดตามองไปรอบห้อง ก็มลงดูได้เตียงก็ไม่พบ
รองเท้าส้นสูงจิมมี ชู วาฬสองหมื่นกว่าบาทที่ซื้อมามีด้วยน้ำพักน้ำแรง
‘ลูกแม่ อยู่ไหนเนี่ย!’

หญิงสาวทำหน้ามึน เมื่อหารองเท้าคู่โปรดไม่พบ นี่เป็นรองเท้าคู่ที่แพงที่สุดในชีวิตที่เธอเคยซื้อเลย เธอเก็บเงินตั้งสามเดือนกว่าจะได้มันมาครอบครอง เพราะไม่ได้เกิดมาร่ำรวยจนใช้เงินซื้อของแบรนด์เนมได้ตามใจ แต่วันนี้เจ้าจิมมี ชูแสนรักกลับหายไป!

พัทธฤทัยลังเล เพราะถ้ามีแต่หารองเท้า ปุณณก็อาจจะตื่นขึ้น มาเสียก่อน แต่ถ้าจะไปตอนนี้ ก็อดเสียขายรองเท้าคู่สวยไม่ได้

‘เอาไงดีนะ ระหว่างรองเท้ากับซื้อเสียง เราควรจะทำอะไร’

ริมฝีปากอึดแน่น ร่องเท้าสองหมื่นกว่าบาท ถ้าไม่ตายก็เก็บเงินซื้อใหม่ได้ แต่ภาพลักษณ์ที่สั่งสมมาทั้งชีวิต เงินแค่ไหนก็ซื้อไม่ได้

‘ไปเถอะ ไม่มีเวลามากกว่านี้แล้ว ถ้าเขาตื่นขึ้นมาเรื่องต้องไม่จบง่าย ๆ แน่’

พัทธฤทัยพยักหน้าหงิกๆ เมื่อตัดสินใจได้

‘รออะไรอยู่ หนีสิคะ!’

ว่าแล้วสาวร่างเล็กก็ก้าวไปยังประตูห้องนอนอย่างแผ่วเบา เอื้อมมือไปจับลูกบิดแล้วค่อยๆ หมุน

แกร๊ก!

“เพลิน!”

หญิงสาวเบิกตาโต สติแตกกระเจิดกระเจิง หัวใจเต้นตุบๆ รวากับจะระเบิดออกมานอกอก ปุณณจะรู้สึกตัวช้ากว่านี้สักห้าวินาทีไม่ได้หรือไง ไม่งั้นเธอคงออกจากห้องสำเร็จแล้ว

พัทธฤทัยลังเลว่าจะเอาอย่างไรดี คุยกับเขา หรือหนี ในที่สุดก็ตัดสินใจเลือกอย่างหลัง

‘เอว่ะ เป็นไงเป็นกัน!’

พัทธฤทัยตั้งสติ นับหนึ่งถึงสาม จากนั้นก็...ใส่เกียร์มา วิ่งออกมาจากห้องนอนของชายหนุ่มอย่างไม่คิดชีวิต!

หญิงสาวไม่ได้รู้เลยว่า ที่ปุณณเรียกเธอเมื่อคืนนี้ เขาก็แค่ละเมอ

เท่านั้น

กริ่งง!

เสียงโทรศัพท์มือถือดังอยู่หลายครั้งกว่าที่ปุ่นจะรู้สึกตัว

เขานอนตื่นสายเป็นปกติ เพราะด้วยความที่เป็นกราฟิก-ดีไซเนอร์จึงต้องทำงานดึกทุกคืน กว่าจะได้นอนก็ตีสองหรือตีสาม บางครั้งถ้ามีงานเร่งด่วน ก็อาจจะต้องอดนอนติดต่อกันหลายวันจนกว่าจะส่งงานเรียบร้อย

ชายหนุ่มพลิกตัวไปหยิบเครื่องมือสื่อสารที่วางไว้บนตู้ลิ้นชักข้างหัวเตียงมาดรับสาย

“ปุ่นพูดครับ” เจ้าของใบหน้าหล่อเหลาแบบเกาหลีเอ่ยเสียงจ้วเจีย

“เซี่ยปุ่น เป็นไงบ้างวะ โทร. ตั้งนานกว่าจะรับสาย” คนที่โทร. มาคือศรันย์ ที่เมื่อคืนนี้ไม่ว่างไปดื่มที่ผับกับเขา

“กูโอเคแล้ว”

“แนใจ?”

“อ้อ”

“งั้นก็ดีแล้ว แต่ถ้าเกิดมึงเครียด อยากแตกเหล้า วันนี้กูว่างไปด้วยแล้วนะ”

“ขอบใจมาก แต่วันนี้กูจะทำงาน” แม้จะเป็นวันเสาร์ แต่งานของปุ่นไม่มีวันหยุด

เมื่อเขาบอกอย่างนั้น ศรันย์ก็ไม่เข้าซี่ “โอเค ยังไงถ้ามีอะไรโทร. หากูได้ตลอดนะเว้ย” ฝ่ายนั้นทิ้งท้ายก่อนจะวางสายไป

ปุ่นวางสมาร์ทโฟนไว้ที่เดิม ก่อนจะนอนต่อ เพราะรู้สึกเมื่อยเอวไม่หาย แต่แล้วก็นึกอะไรขึ้นได้

“เฟลีน!”

ชายหนุ่มลุกพรวดขึ้นและมองไปยังที่ว่างข้างตัว เพื่อจะพบว่า
มันว่างเปล่า

พัทธ์ฤทัยไม่ได้นอนอยู่ข้างๆ เขา

ปुณณ์ตัวดำก่ำลงจากเตียง หยิบบ็อกเซอร์ลายตารางมาใส่
และเดินไปดูในห้องน้ำ แต่ไม่พบหญิงสาว ที่ห้องนั่งเล่น และห้องครัว
ก็ไม่มีแม้แต่เงาเช่นกัน

‘เธอหนีไปแล้วนั่นหรอ’

ปุณณ์เดินคอตกกลับมายังห้องนั่งเล่น และทรุดตัวนั่งลงบน
โซฟาผ้าสีน้ำตาลอย่างซึมเซา ความรู้สึกของคนที่ถูกฟันแล้วทิ้งมันเป็น
แบบนี้เองสินะ

“ทำไมเพลินถึงหนีผมไปอย่างนี้” ชายหนุ่มคร่ำครวญเสียงเศร้า

ปุณณ์นึกออกเพียงเหตุผลเดียว นั่นก็คือพัทธ์ฤทัยไม่อยากจะ
สานต่อความสัมพันธ์กับเขา

ดวงตาคมกริบฉายแววเคียดจัด เธอคงโกรธที่เขาล่วงเกิน ซึ่ง
ก็ไม่แปลกเลย

เขารู้ว่าเรื่องที่เกิดขึ้นไม่เหมาะสม เขาควรจะมีความยับยั้งชั่งใจ
มากกว่านี้ แต่ตอนนั้นห้ามความต้องการไม่ไหวจริงๆ เขาอยากอธิบาย
และแสดงความรับผิดชอบ แต่ก็ไม่มีโอกาสแล้ว เมื่อพัทธ์ฤทัยหนีไป

ปุณณ์ถอนหายใจหนักหน่วง เขาอยากเจอเธออีกครั้ง แต่ดู
ท่าทางแล้วอีกฝ่ายจะไม่อยากเจอหน้าเขา

เขาควรจะตามหาพัทธ์ฤทัย หรือปล่อยให้เรื่องราวทุกอย่างจบ
ลงแค่นี้ดีนะ

ปุณณ์ตัดสินใจไม่ได้ แต่เขาก็มีงานที่ต้องรับผิดชอบ ชายหนุ่ม
จึงเก็บเรื่องนี้เอาไว้ก่อน เจ้าของร่างสูงโปร่งลุกขึ้นไปอาบน้ำเพื่อลงไป
หาอะไรกิน แล้วจะได้กลับขึ้นมาทำงานที่ห้อง

เมื่อเปิดตู้เก็บรองเท้า ปุณณ์ก็พบว่ารองเท้าส้นสูงสีขาวของ

พัทธ์ฤทัยยังอยู่ในนั้น!

“นี่คุณรีบหนีผมจนลืมใส่รองเท้าเลยหรือเพลิน” เขาอยากจะซ้ำแต่ก็ซ้ำไม่ออก

ปณณสรูปได้ในตอนนั้นเองว่า เมื่อหญิงสาวไม่ยอมเจอเขามากขนาดนี้ เขาก็ไม่ควรไปกวนใจเธออีก

ขนาดแฟนที่คบกันมาสี่ปี เขายังตัดใจได้ แล้วคนที่เจอกันเพียงไม่กี่ชั่วโมง ทำไมจะลืมไม่ได้

แม้ว่าจะเสียดาย แต่ในเมื่ออีกฝ่ายไม่ยอมสานต่อ เขาก็คงต้องยอมปล่อยเธอไป หากวันหนึ่งบังเอิญผ่านมาพบกันอีกครั้ง เขาและเธอก็คงกลายเป็นแค่คนแปลกหน้า

ไม่รู้จักฉัน...ไม่รู้จักเธอ

3

ผู้หญิงมีค่า

2 ปีผ่านไป

ปณณกำลังนั่งแต่งโปสเตอร์โฆษณาโรงทำรุ่นใหม่ของแบรนด์กีฬาคีฬาดัง ซึ่งจะใช้โพรมิตไปทั่วเอเชียในอีกหนึ่งเดือนข้างหน้า

ดวงตาคมกริบจ่ออยู่กับหน้าจอไอแมค ขณะที่มือขวาจับเมาส์เลื่อนไปมา ส่วนมืออีกข้างวางอยู่ที่แป้นคีย์บอร์ด

หนึ่งชั่วโมงต่อมา ชายหนุ่มก็จัดการเซฟไฟล์ที่ทำเสร็จเรียบร้อยแล้ว จากนั้นเจ้าของร่างสูงโปร่งก็ลุกขึ้นเดินเข้าไปในห้องครัว เปิดตู้เย็นหยิบน้ำอัดลมที่แช่ไว้จนเย็นจัดออกมาดื่มแก้กระหาย

กริ๊งง!

ระหว่างนั้นเสียงโทรศัพท์มือถือที่วางอยู่บนโต๊ะทำงานในห้องนั่งเล่นก็ดังขึ้น ปณณจึงถือขวดน้ำอัดลมซึ่งยังดื่มไม่หมดเดินออกไปรับสาย

“ครับพี่ปัญ” ปลายสายคือปัญสิกรณ์ พี่สาวแท้ๆ ของเขา ซึ่งปัจจุบันเปิดร้านไอศกรีมโฮมเมดของตัวเองอยู่ที่สยาม

“ปณณ ฉันจะวานอะไรหน่อย”

“ครับ” ปณณรอฟังรายละเอียดจากฝ่ายนั้น

“แกช่วยดูแลข้าวตุ๋นสองอาทิตย์ได้ปะ” ปัญสิกรณ์หมายถึงเด็ก

หญิงตุลยดา ลูกสาววัยสี่ขวบของเธอ หรือก็คือหลานสาวของเขานั่นเอง

“อ้าว แล้วพี่เหม้มล่ะครับ” ชายหนุ่มถามถึงพี่เลี้ยงของหนูน้อย

“เหม้มลาออกไปดูแลพ่อที่ตกบันไดเป็นอัมพาตนะ จริงๆ เขาก็แข็งแรงตั้งแต่ตอนที่แล้วละ แต่ฉันมัวแต่ยุ่ง เลยยังไม่ได้หาพี่เลี้ยงคนใหม่ให้ข้าวตุเลย ที่นี้มะรืนนี้ฉันต้องบินไปคุยธุรกิจที่ปักกิ่ง ก็จะไม่มีความดูแลข้าวตุ ยังไงแกช่วยดูแลหลานชั่วคราวได้ไหม”

ปัญสิกรณ์เล่าต่ออีกว่า เหม้มอาสาจะหาคนมาแทน แต่เธอปฏิเสธ เพราะกลัวว่าถ้ารับร้อนหาเกินไป อาจจะเจอพี่เลี้ยงใจโหด เธอไม่อยากให้ลูกโดนทำร้ายแบบในข่าว จึงอยากจะคัดเลือกเองหลังกลับมาจากปักกิ่ง เพื่อให้ได้คนที่ไว้ใจได้จริงๆ

“ได้สิครับ” เขาสนิทกับเด็กหญิงตุลยดาอยู่แล้ว เพราะงั้นสบายมาก

เมื่อปัญสิกรณ์ได้ยินอย่างนั้นก็เอ่ยด้วยน้ำเสียงโล่งใจ

“ขอบใจนะแก งานที่ปักกิ่งสำคัญมาก เพราะถ้าพาร์ตเนอร์ตกลงเซ็นสัญญา แปรนตร์ของฉันจะมีมูลค่ามากขึ้นเป็นสิบล้านเลย แต่ถ้าไม่มีใครดูแลข้าวตุ ฉันก็อาจจะต้องทิ้งโอกาสนั้นไป เพราะยังลูกก็สำคัญที่สุด” สามีมของปัญสิกรณ์เสียชีวิตหลังจากที่เด็กหญิงล้มตาดูโลกได้เพียงสามวัน ตั้งแต่นั้นหญิงสาวจึงต้องดูแลลูกเพียงลำพัง

“พี่ปัญไม่ต้องห่วงครับ เดี่ยวผมดูแลข้าวตุให้เอง” ปุณณรับปากหนักแน่น

สมัยนี้ใครๆ ก็มักจะมียานเสริมนอกเหนือจากงานประจำ
พัทธ์ฤทัยก็เช่นกัน

ด้วยความเป็นผู้หญิงมีค่ามาก ไม่ว่าจะเป็นค่าคอนโด ค่าผ่อนรถ ค่าน้ำ ค่าไฟ ค่าชอปปิง และอื่นๆ ลำพังเงินเดือนครูอย่างเดียว

ไม่พอใช้ง่าย เธอจึงใช้เวลาว่างหลังเลิกงานที่โรงเรียนอนุบาลย่าน
ห้วยขวางและวันเสาร์-อาทิตย์หารายได้พิเศษ โดยสมัครขับรถกับ
บริษัทชื่อดังที่ให้บริการเรียกรถผ่านแอปพลิเคชัน

ปกติวันธรรมดาหญิงสาวจะเลิกงานตอนบ่ายสามโมง และสอน
พิเศษเด็กที่โรงเรียนจนถึงห้าโมงเย็น จากนั้นก็จะขับรถต่อจนถึงสี่ทุ่ม
แล้วจึงกลับบ้านคนเดียวที่สุทธิสารเพื่อพักผ่อน ส่วนวันหยุดก็แล้วแต่ความ
สะดวก

อย่างช่วงเช้าของวันเสาร์นี้ พัทธ์ฤทัยใช้เวลาอนอ่านนิยายอยู่
ที่ห้องก่อนจะออกมาขับรถในช่วงบ่าย

ที่เธอเลือกทำงานพิเศษนี้ ก็เพราะไม่จำเป็นต้องมีอุปกรณ์
มากมายนอกจากรถและโทรศัพท์มือถือ พอเสร็จงานก็กลับบ้านได้เลย
ไม่ต้องเคลียร์อะไรต่อ เพราะระบบสรุปให้หมดแล้ว

วันที่ที่หญิงสาวเปิดระบบก็มียานเด็งเข้ามาทันที พัทธ์ฤทัยรีบ
อ่านรายละเอียดที่ปรากฏบนหน้าจอสมาร์ทโฟน เพราะเธอมีเวลา
ประมาณสี่สิบวินาทีในการกดรับผู้โดยสาร หากกดไม่ทันจะถือว่าเพิก
เฉย ซึ่งจะทำให้อัตราการรับงานลดลง และส่งผลต่อการได้รับเงินพิเศษ
ประจำสัปดาห์

ค่าโดยสาร 180 บาท ชำระโดยบัตรเครดิต

ข้อความถึงคนขับ : ผมใส่เสื้อสีดำขาว หน้าตาหล่อๆ นะครับ

จุดรับ : คอนโด XXX พระรามเก้า

จุดส่ง : สยามพารากอน

ดวงตากลมโตเบิกกว้าง “เอ๊ะ! นั่นมัน...” คอนโดของปุ่นณ
นี่นา!

พัทธ์ฤทัยยืนวาบไปทั้งตัว วันนี้เป็นวันครบรอบสองปีหลัง

เหตุการณ์วันไนต์สแตนด์ ซึ่งตั้งแต่วันนั้น เธอก็ยังไม่ได้เจอปูน墩อีกเลย

การต้องไปที่คอนโดนั้นอีกครั้งทำให้หญิงสาวอดหนาวุ่นไม่ได้อีก ‘บังเอิญ’ เจอคนที่ไม่อยากเจอ

พัทธ์ฤทัยลังเลว่าจะกดปุ่มรับงานหรือไม่ ขณะที่เวลาใกล้หมดลงทุกที

“คิดมากน่าเพลิน คอนโดนั้นไม่ได้มีแค่เขาคนเดียวไหม” ว่าแล้วก็เอื้อมมือไปกดปุ่มรับงาน หลังจากนั้นหน้าจอโทรศัพท์มือถือก็ปรากฏชื่อและเบอร์โทร. ของผู้โดยสาร

ฉลาม

081-XXX-XXXX

พัทธ์ฤทัยพลุลมหายใจออกมาอย่างโล่งอก คนที่เรียกรถชื่อฉลาม ไม่ใช่ปูน墩 เพราะงั้นก็ไม่มีอะไรต้องกังวล

สาวร่างเล็กยิ้มสดใส และออกเดินทางไปรับผู้โดยสารหนุ่มทันที

แม้พัทธ์ฤทัยจะสบายใจที่ผู้โดยสารไม่ใช่ปูน墩 แต่ก็เหมือนใครสักคนต้องการรถคันนี้ เพราะระหว่างทางเธอเห็นชื่อปูน墩เป็นระยะ ทั้งที่ชื่อนี้ไม่ใช่ชื่อเธอ

รถเก๋งสีดำคันข้างหน้ามีสติ๊กเกอร์ติดกระฉีกว่า ‘พี่ปูน墩 & น้องปาล์ม’

ส่วนรถกระบะสีบรอนซ์ทางซ้ายมือมีสติ๊กเกอร์ติดท้ายว่า ‘ช่างปูน墩การแอร์ ยินดีให้บริการ โทร.089-XXX-XXXX’

“อ๊ะ! พี่ปูน墩กับน้องปูน墩นี่มันคนเดียวกันปะวะ” พัทธ์ฤทัยมองรถเก๋งสีดำนับรถกระบะพลางขมวดคิ้วสงสัย

เมื่อสัญญาณไฟจราจรเปลี่ยนเป็นสีเขียว สาวร่างบางก็เหยียบคันเร่งออกตัว มุ่งหน้าไปตามจีพีเอส จนกระทั่งใกล้ถึงที่หมาย เธอจึงโทร. หาผู้โดยสารหนุ่ม

“สวัสดิ์ค่ะ อีกประมาณห้านาทีจะถึงนะคะ”

“ครับ เดี่ยวผมรอหน้าประตูล๊อบปี”

เสียงทุ้มลึกจากปลายสายทำให้พัทธ์ฤทัยวาบลึกในอก ทำไมมันถึง...คล้ายกับเสียงของปुณณ์ขนาดนี้!

‘ไม่ ไม่ใช่หรอก เราหลงไปเอง’

คิดได้ดังนั้นหญิงสาวจึงตอบกลับ “โอเคค่ะ”

เธอผ่อนคลายหายใจยาวหลังจากวางสาย ‘เป็นเพราะอึพีปुณณ์กับอึช่างปुณณ์แน่ๆ ที่ทำให้เราหลง ผู้ชายก็เสียงทุ้มๆ เหมือนกันหมดนั่นแหละ’

ราวห้านาทีต่อมา พัทธ์ฤทัยก็มาถึงคอนโดที่อยู่ห่างจากรถไฟฟ้าใต้ดินสถานีพระรามเก้าประมาณสองร้อยเมตร หญิงสาวแจ้ง รปภ. ที่ป้อมด้านหน้าว่ามารับผู้โดยสารและแลกบัตรประชาชน ก่อนจะขับเข้าไปจอดรอที่บริเวณประตูทางเข้าล๊อบปีของคอนโดยี่สิบหกชั้น

รออยู่ข้างหน้าแล้วนะคะ

เธอส่งข้อความบอกลูกค้าหนุ่มอีกรอบ ไม่นานผู้ชายรูปร่างสูงโปร่งที่ใส่เสื้อเชิ้ตสีขาวและกางเกงยีนส์ดำก็เปิดประตูเดินออกมา

ดวงตากลมโตเบิกกว้าง ริมฝีปากอึมสึมชมพูอ้ำค้าง ไม่ใช่เพราะอึฝ้ายหล่อกว้าง แต่เป็นเพราะคนคนนั้นคือปुณณ์!

กรี๊ดดด!

พัทธ์ฤทัยภาวนาให้ผู้โดยสารของเธอไม่ใช่เขา แต่ดวงตาคมกริบที่มองมายังรถเก๋งสีขาวบ่งบอกว่าใช่ ปุณณ์เดินตรงเข้ามายังรถของ

เธอ ในขณะที่พัทธ์ฤทัยกำลังสติแตก

“ถ้าเราขับรถหนีไปได้อะ เขาต้องกดรีพอร์ตแน่ และเราก็จะถูกตัดสินคดีไม่ให้ขับรถกับบริษัทอีก เพราะงั้นจะหนีไม่ได้”

“ตาย ตายแน่ๆ ทำไงดี คิดสิเพลิน คิดๆๆ” สวรวางเลิกหันซ้ายหันขวา แล้วก็นึกขึ้นได้ว่าในลิ้นชักหน้ารถมีหน้ากากอนามัยอยู่ เนื่องจากช่วงนี้มีฝุ่น PM 2.5 เธอจึงซื้อหน้ากากติดรถไว้ มือเรียวยาวเอื้อมไปเปิดอย่างรวดเร็วเพื่อจะหยิบมาใส่อำพรางใบหน้า แต่ก็ต้องผิดหวังเมื่อพบว่า...มันไม่มี

“กรรม! ไปไหนเนี่ย”

พัทธ์ฤทัยลนลานกว่าเดิม อีกแค่ไม่กี่ก้าว ปุณณ์ก็จะเดินมาถึงรถของเธอแล้ว ถ้าเขาเปิดประตูและเห็นหน้าเธอ มันต้องเป็นเรื่องแน่ๆ แต่ในเมื่อไม่มีหน้ากากอนามัย เธอก็ต้องใช้วิธีอื่น!

ว่าแล้วหญิงสาวก็เอาผมมาปิดหน้าไว้จนเห็นแค่จมูกและปาก วินาทีนั้นประตูด้านหลังรถก็เปิดออกพอดี

พัทธ์ฤทัยหันไปทักทายผู้โดยสารหนุ่ม “สวัสดีค่ะ” เธอพูดเสียงต่ำกว่าปกติ ก้มหน้าและไม่สบตาอีกฝ่าย

ปุณณ์ชะงักเล็กน้อยเมื่อเห็นหญิงสาว “เอ่อ...”

“ไปพารากอนนะค่ะ”

“ครับ” เจ้าตัวพยักหน้า

“เชิญเลยค่ะ”

ปุณณ์วางกระเป๋าแลบทอป กระเป๋าเป้ และสตอริบอร์ดีไว้ที่เบาะหลัง ก่อนจะขึ้นไปนั่ง

วันนี้เขามีนัดคุยงานกับลูกค้าที่สยามพารากอน แต่เมื่อถึงเวลาออกเดินทาง รถคู่ใจดันเสีย ด้วยความที่มีสัมภาระหลายชิ้น ชายหนุ่มจึงใช้บริการเรียกรถผ่านแอปพลิเคชัน แทนที่จะเดินไปขึ้นรถไฟฟ้าใต้ดินที่อยู่ไม่ไกลจากคอนโด

เมื่อขึ้นมานั่งเรียบร้อยแล้ว ปุณณก็ปิดประตูรถ

“ไม่ลืมอะไรนะคะ”

“ไม่ครับ”

“โอเคค่ะ” หญิงสาวแหวกผมที่ปิดตาออกเล็กน้อยเพื่อให้มองเห็นทาง ก่อนออกรถด้วยใจเต้นตุ้มๆ ต่อมๆ ‘หวังว่าเขาจะจำเราไม่ได้ นะ’

ดวงตากลมโตเลื่อนขึ้นมองกระจกมองหลัง และพบว่าปุณณจับ
จ้องเธออยู่ก่อนแล้ว

ซึ่ง!

เสียงเอฟเฟกต์ดังขึ้นในหัวของพัทธ์ฤทัย เธอรีบหลบสายตามคม
ปลาบคูนั่นแทบไม่ทัน

“มองเห็นทางหรือครับ”

“เอ่อ...” สาวร่างเล็กเล็กลัก “เห็นค่ะ”

‘เขาจำแกไม่ได้หรอกน่าเพลิน แกไม่ได้ใส่แว่นเหมือนเมื่อก่อน
แล้ว’ พัทธ์ฤทัยบอกตัวเอง

“แต่ผมว่า คุณควรมัดผมให้เรียบร้อยมากกว่า” อีกฝ่ายแนะนำ

“เอ่อ...พอดีน้าฉันเป็นสิวนะค่ะ เลยเอาผมมาปิดไว้” หญิงสาว
หาข้ออ้าง

“อ้าว หรือครับ จันทขอโทษด้วยแล้วกัน”

“ไม่เป็นไรค่ะ ฟังเพลงไหมคะ” หญิงสาวหวังว่าเสียงเพลงจะ
ช่วยให้บรรยากาศในรถกดดันน้อยลงได้

“ไม่ดีกว่า” ชายหนุ่มตอบเสียงขรึม

พัทธ์ฤทัยทำหน้าผิวดหวัง แต่ก็ขัดไม่ได้ “ค่ะ”

เมื่อขับมาถึงปั๊อมยาม หญิงสาวก็จอดรับบัตรประชาชนคืน และ
รีบเก็บใส่กระเป๋าสตางค์ แต่จริงๆ ถึงเขาเห็นก็ไม่ใช่ไร เพราะรูปใน
บัตรประชาชนของเธอก็ไม่ค่อยจะเหมือนตัวจริงเท่าไร

“คุณขับมานานหรือยังครับ” ปุณณก็ไม่ได้จากผู้โดยสารส่วนมากที่ชอบชวนเธอคุย

“เกือบปีแล้วค่ะ”

“ขับเป็นงานหลักเลยไหม”

“ไม่อะค่ะ ขับแค่ช่วงเย็นหลังเลิกงานแล้วก็เสาร์-อาทิตย์”

ชายหนุ่มยกมือขึ้นมากอดอกและพยักหน้าเบาๆ “อืม...ผมว่าผมคุ้นๆ ว่าคุณนะ”

หัวใจของพัทธฤทัยเต้นระรัว หญิงสาวแก้งทำไม่รู้ไม่ชี้ “คะ?”

“เหมือนเราเคยเจอกันมาก่อน” ดวงตาสีเข้มหรีแคบลง

“ไม่น่าจะคะ ฉันเพิ่งเคยมารับผู้โดยสารที่คอนโดนี้ครั้งแรก” เธอไม่ได้โกหกนะ

“ผมหมายถึง...เจอกันที่อื่น” ปุณณขยายความ

เสียงเรียบๆ ของเขาทำเอาคนฟังเสียวสันหลังวาบ

หญิงสาวหัวเราะแห้งๆ “ไม่หรอกค่ะ หน้าฉันโหล เลยคล้ายคนโน้น คนนี้ไปหมด บางคนก็บอกว่าเหมือนลิซ่า แบดคิงค์ บางคนก็บอกเหมือนใหม่ ดาวิกา ฮ่าๆๆๆ”

“จ๊นเหรอกครับ”

“ค่า”...

“นั่งไว้เพลิน นั่งไว้”

ปุณณกระตุกยิ้มร้าย “หึๆๆ คิดว่าผมจะจำคุณไม่ได้เหรอเพลิน”

พัทธฤทัยโล่งใจที่ชายหนุ่มไม่พูดอะไรต่อ แต่หญิงสาวก็ยังไม่หายกังวลจนกว่าจะได้ส่งเขาถึงที่

ราวสิบนาที่ต่อมา รถก็มาจอดติดไฟแดงที่สี่แยกอภิโก สาวร่างเล็กนั่งจ้องสัญญาณไฟจราจร และภาวนาให้มันเปลี่ยนเป็นสีเขียวเร็วๆ จะได้ไปถึงที่หมายไวๆ

แล้วจู่ๆ คนที่นั่งอยู่เบาะหลังก็เอ่ยขึ้น

“คืนนั้น...ผมขอโทษนะ”

“หือ?” พัทธฤทัยนึ่วหน้า และถามเสียงสูง “คืนนั้น...คืนไหน
เหรอกะ?”

“นี่คุณจะแกล้งทำเป็นไม่รู้จักกันอีกนานไหม”

“ฉันไม่ได้แกล้ง ก็เราไม่รู้จักกันจริงๆ นี่คะ” หญิงสาวยืนยัน
คำเดิม

“นาที่นี้ต้องแก่ให้สุดคะ เรื่องอะไรจะยอมรับง่าย?”

“พอได้แล้วเพลิน มาคุยกันดีๆ ดีกว่า” ปุณณห์เข้าโหมดจริงจัง

“ใครเพลิน ฉัน...” จะโกหกว่าชื่ออะไรดีนะ วินาทีนั้นชื่อหมา
หน้าคอนโดก็ลอยเข้ามาในหัว ขออ้อมชื่อหน่อยแล้วกัน “บัวลอยต่าง-
หาก”

“โอเค บัวลอยก็บัวลอย” ตอนนี้อยู่สาวจะชื่ออะไรก็ไม่สำคัญ
เพราะยังงี้เธอก็คือผู้หญิงคนนั้น “สองปีก่อนคุณหนีผมไปทำไม”
ปุณณห์อยากรู้คำตอบเพื่อให้หายค้างคา

“คุณนี่พูดไม่รู้เรื่องหรือไง ก็บอกแล้วว่าฉันไม่ใช่เพลิน ฉันชื่อ
บัวลอย!”

บรรยากาศภายในรถเริ่มมาคุ

“ถ้าคุณโกรธเรื่องที่ผมล่วงเกิน ผมขอโทษจริงๆ ผมพร้อมจะรับ
ผิดชอบนะครับ” น้ำเสียงที่เอ่ยออกมาเต็มไปด้วยความจริงใจ

มือเล็กกำพวงมาลัยรถแน่น “ฉันจะพูดเป็นครั้งสุดท้ายนะคะ
ฉันไม่ใช่เพลิน แล้วฉันก็ไม่รู้จักคุณด้วย!”

“ผมไม่คิดว่าเพลินจะลืมผู้ชายที่เป็นคนแรกของตัวเองได้ง่ายๆ”
ปุณณห์เอ่ยน้ำเสียงเรียบ ดวงตาคมกริบมองไปยังหญิงสาวที่นั่งหลัง
เหยียดตรง บ่งบอกถึงความทะนงตน

“คุณพูดเรื่องอะไร” ปุณณห์คงไม่รู้ว่านั่นเป็นเรื่องดีเรื่องเดียว
ที่ทำให้เธอพอจะยิ้มได้หลังเลิกพบกับแฟนเก่า

เธอดีใจที่ยังไม่ได้เสียตัวให้ฝ่ายนั้น เพราะตั้งปณิธานไว้ว่าจะยอมมีเช็ทซ์กับเขาหลังแต่งงานเท่านั้น แต่สุดท้ายปณณก็มาพรากเรื่องดีๆ นั้นไปจากเธอ

“เพลินก็รู้ดี” ปณณยังจำคราบเลือดบนผ้าปูที่นอนในเช้าวันนั้นได้

“เพลินคงไม่ดีใจหรอกนะคะ ถ้าคุณอยากรับผิดชอบ แต่เพราะรู้สึกผิดที่ทำให้ลายเยื่อพรหมจรรย์ของเธอ” พัทธฤทัยพูดแทน ‘ผู้หญิงคนนั้น’ ทั้งที่ผู้หญิงคนนั้นก็คือเธอ

“ผมไม่ได้ขอรับผิดชอบแค่เพราะเรื่องนั้นนะครับ แต่ผมรู้สึกดีกับเพลิน และอยากพัฒนาความสัมพันธ์ให้มากขึ้น”

“ปกติแล้วคุณพัฒนาความสัมพันธ์กับผู้หญิงด้วยการมีเช็ทซ์ ทั้งที่เพิ่งเจอกันแค่ไม่กี่ชั่วโมงงั้นหรอคะ มันควรจะเริ่มจากการพูดคุยทำความรู้จักไม่ใช่หรอ หรือฉันเข้าใจอะไรผิดไป” เธอแค้นหัวเราะ

“ครับ มันควรจะเป็นอย่างนั้น ผมผิดเอง ผมควรจะห้ามใจตัวเองให้มากกว่านี้” ปณณไม่มีข้อแก้ตัวใดๆ “แต่ถึงความสัมพันธ์ของเราจะเริ่มต้นด้วยเช็ทซ์ ก็ไม่ได้หมายความว่ามันจะกลายเป็นความสัมพันธ์ที่มั่นคงไม่ได้นะเพลิน ทุกอย่างขึ้นอยู่กับเราสองคน ผมรู้ว่าคุณก็รู้สึกดีกับผม เหมือนที่ผมรู้สึกดีกับคุณ ถ้าคุณยังไม่มีใคร...ผมก็อยากขอโอกาสได้ไหม” เขาถามอย่างไม่อ้อมค้อม

“...” ริมฝีปากอิมเม้มแน่น

“ให้โอกาสผมนะเพลิน” ชายหนุ่มสบตาวิงวอน

“...” พัทธฤทัยใช้ความเงียบเข้าสู่

“นะครับ” ปณณยื่นหน้าหล่อๆ เข้าไปหาอีกฝ่าย และกะพริบตาปริบๆ

“ฉันไม่ใช่เพลินคะ” พัทธฤทัยไม่ได้หันไหนเลยสักนิด เขาคือ ‘ความผิดพลาด’ ที่เธออยากลืม เพราะฉะนั้นไม่ว่ายังไง เธอก็จะไม่ให้

โอกาสปุ่นกลับเข้ามาในชีวิตอีกเด็ดขาด!

“ผมไม่เชื่อ”

“เรื่องของคุณ”

“เพลินกล้าเปิดหน้าให้ผมดูไหมล่ะ” ปุ่นทำท่าย

“ก็บอกแล้วไงคะว่าฉันเป็นสิ่ว!”

“ผมไม่ถือ”

“แต่ฉันถือ!”

ชายหนุ่มถอนหายใจแรงๆ “คุณนี่คือจริงๆ”

พัทธ์ฤทัยยกไหล่ “ฉันไม่จำเป็นต้องเปิดหน้าให้ใครดูค่ะ นี่ไม่ใช่รายการเดอะ มาสก์ ซิงเกอร์!”

“ยังไงก็จะไม่ยอมรับใช่ไหมว่าคุณคือเพลิน” ปุ่นเหนื่อยใจ แต่ไม่ได้หมายความว่าเขาจะยอมแพ้ง่ายๆ

“แน่นอนค่ะ ฉันชื่อบัวลอย ไม่ใช่เพลิน!”

“ได้ ฉันจะจับบัวลอยก็ได้”

“จับ?” พัทธ์ฤทัยเอ่ยเสียงสูงอย่างตกใจ

“ครับ ผมจะจับคุณ คุณบัวลอย” ปุ่นประกาศกร้าว ริมฝีปาก หยักลิ้นกระตุกยิ้มร้ายกาจ ดวงตาคมกริบมองหญิงสาวอย่างหมาย มาด

สองปีที่แล้วเขาเคยปล่อยพัทธ์ฤทัยไป เพราะยอมรับในการตัดสินใจของเธอที่ไม่อยากสานต่อความสัมพันธ์กับเขา และถ้าบังเอิญ เจอกันอีกครั้ง เขาก็คงจะไม่เข้าไปกวนใจเธอ แต่เมื่อได้กลับมาพบหญิง สาวจริงๆ หัวใจปุ่นกลับร้องบอกว่า ถ้าปล่อยเธอไปอีกเป็นครั้งที่ สอง เขาจะต้องเสียใจไปตลอดชีวิต ปุ่นจึงเลือกที่จะเชื่อเสียงหัวใจ ตัวเอง

ได้เวลา...ฉลามบุก!

4

ห้ามจีบ

“ไม่ได้นะ!” พัทธฤทัยเอ่ยห้ามเสียงเข้ม

“ทำไมไม่ได้”

“ก็...ฉันมีแฟนแล้ว” หญิงสาวเซิดหน้า

“จริงหรอครับ” ปุณณภาวนาขอให้เป็นเรื่องโกหก เพราะถ้าเธอมีแฟนแล้ว เขาก็คงไม่หน้าด้าน กล้าจีบคนมีเจ้าของ

“จริงสิ” พัทธฤทัยพยักหน้าไวๆ

“ขอหลักฐาน”

“ฮะ!”

“หลักฐานที่ยืนยันว่าคุณมีแฟนแล้ว ถ้าไม่มี ผมขอไม่เชื่อ”
ใบหน้าหล่อเหลาเรียบนิ่ง

“คุณเป็นตำรวจหรือไง ถึงมาเที่ยวถามหาหลักฐานจากคนอื่น
แล้วฉันก็ไม่ได้ทำอะไรผิดด้วย ถึงต้องหาหลักฐานมาพิสูจน์ความ
บริสุทธิ์ของตัวเอง”

“หึ บ่ายเบี่ยงแบบนี้ โกหกแน่ๆ” ปุณณภ้อมองอย่างรู้ทัน เพราะถ้า
อีกฝ่ายมีแฟนแล้วจริงๆ ก็ต้องรีบเอาหลักฐานอะไรสักอย่างออกมาโชว์
แล้ว

“ฉันไม่ได้โกหกนะ”

“แฟนคุณชื่ออะไร”

“เอ่อ...” พัทธ์ฤทัยอีกอึกเล็กน้อย “ชื่อบอม”

บอมก็คือบวิวัตร เพื่อนสนิทของเธอนั่นเอง ‘ขอยืมชื่อแกมาเป็นยันต์กันฉลามหน่อยนะบอมมี’

เมื่อเธอเอ่ยจบ ปุณณก็เงยไป หญิงสาวมองเขาผ่านกระจก มองหลังก็เห็นคนตัวโตนั่งก้มหน้า คอดก ทำทางผิดหวังที่รู้ว่าเธอมีแฟนแล้ว

“หลอกง่ายจริงๆ เลย บอมมีเป็นเพื่อนสาวของฉันต่างหาก!”
สาวร่างเล็กยิ้มกริ่ม

“คิดว่าผมจะเชื่อเธอ!” ปุณณเงยหน้าขึ้นประสานสายตากับเธอโดยไม่ให้สัญญาณ ดวงตาสีเข้มเปล่งแสงพรวรระยับ

พัทธ์ฤทัยหลบตาบวบ ขนาดมองตาเขาผ่านกระจก หัวใจเธอยังเต้นแรงขนาดนี้ ถ้าสบตากันตรงๆ เธอคงหัวใจวายตายแน่ๆ

“ถ้าไม่เชื่อ ฉันให้ดูรูปก็ได้ค่ะ แฟนฉันอะ หล่อมากกก หล่อกว่าคุณล้านเท่า!” เธอมีรูปที่ถ่ายกับบวิวัตรหลายรูปและมีรูปหนึ่งซึ่งน่าจะช่วยชีวิตได้

พัทธ์ฤทัยแตะหน้าจอสมาร์ทโฟนเปิดอัลบั้มรูป และเลื่อนหารูปที่ว่า โชคดีที่เพิ่งถ่ายไว้เมื่ออาทิตย์ก่อน จึงใช้เวลาหาไม่นาน นิ้วเรียวแตะรูปนั้นเพื่อให้โชว์ขึ้นมาเต็มจอ

“นี่ไงคะ บอมแฟนฉัน”

ในภาพนั้นชายหนุ่มหน้าตาดีกำลังกอดเธอหญิงสาว แก้มของทั้งสองคนแนบชิดกัน ต่างฝ่ายต่างยิ้มกว้าง ประกายความสุขฉายชัดอยู่ในแววตา

ปุณณรู้สึกโหวงๆ ในอกข้างซ้ายอย่างบอกไม่ถูก บรรยากาศรอบกายอึมครึมคล้ายมีเมฆสีเทาปกคลุม

“เห็นแล้วใช่ไหมคะว่าฉันมีแฟนจริงๆ และถ้าคุณมีศีลธรรมมาก

พอ ก็ไม่ควรจะยุ่งกับคนที่มีเจ้าของแล้วนะคะ” หญิงสาวว่า ก่อนปิด อัลบั้มรูป

ชายหนุ่มพยักหน้าเบาๆ นัยน์ตาคู่คมหม่นหมอง ในเมื่อเธอมีแฟนแล้ว เขาก็คงต้องตัดใจ

“ครับ”

ปณณณ์ถอนหายใจเหยียดยาว ไหล่กว้างลู่ลงอย่างหมดแรง ความจริงที่เพิ่งได้รับรู้ทำให้หัวใจของเขาหนักอึ้งไปหมด

“ฉันมีเรื่องอยากขอร้องคุณอีกเรื่องด้วยค่ะ”

ชายหนุ่มเงยหน้าขึ้นมองเธอ และเอ่ยด้วยน้ำเสียงเนือย “ครับ”

“เรื่องที่เกิดขึ้นระหว่างคุณกับเพลินในคืนนั้น ขอให้เป็นอย่างที่คุณต้องการไปนะคะ”

“ผมสัญญาครับ” ปณณณ์รับปากหนักแน่น

“ขอบคุณค่ะ” พัทธฤทัยยิ้มอย่างโล่งใจ

“คุณจะไม่ให้ผมเห็นหน้าหน้าหน่อยหรือครับ ก่อนที่เราจะไม่ได้เจอกันอีก” แววดาชายหนุ่มเศร้าหมองจนหญิงสาวอดสงสารขึ้นมาไม่ได้

พัทธฤทัยขังใจอยู่ครู่หนึ่งจึงบอก “ก็ได้ค่ะ” มือบางรวบผมยาว สีนํ้าตาลไปได้ด้านหลัง

“หันมาหาผมหน่อย”

สาวร่างเล็กทำตามที่อีกฝ่ายขอร้อง

ปณณณ์ระบายยิ้มที่มุมปากเมื่อได้เห็นใบหน้าหวานซึ้งๆ อีกครั้ง “เพลินน่ารักเหมือนเดิมเลย”

พัทธฤทัยทำหน้านิ่ง “พอยังคะ”

“ยังไม่พอ แต่เพลินคงไม่อนุญาตให้ผมมองต่อ”

“ู้ก็ดีแล้วค่ะ ฉันมีแฟนแล้ว และต้องซื่อสัตย์กับแฟน” เธอเน้นย้ำ อีกฝ่ายจะได้จำให้ขึ้นใจ

ปณณณ์หัวเราะกลบเกลื่อนความเศร้า ก่อนบอก “พอแล้วเพลิน

แค่นี้ผมก็เจ็บมากแล้ว” จากนั้นชายหนุ่มก็เงยบ ไม่พูดอะไรอีกเลย
ตลอดทาง

‘ไม่ต้องห่วงนะ หลังจากวันนี้ผมจะไม่มารบกวนเพลินอีก’
นั่นคือสิ่งที่ปุ่นณ์บอกหญิงสาวก่อนลงจากรถเมื่อสิบนาทีก่อน
ตอนนี้เขานั่งอยู่ในร้านกาแฟสตาร์บัคส์ที่นัดลูกค้าเอาไว้
ระหว่างรอ ปุ่นณ์พยายามนึกถึงเรื่องงานที่จะฟรีเซนต์ แต่ใบหน้าของ
พัทธ์ฤทัยก็ลอยเข้ามารบกวนจิตใจอยู่เรื่อย

ชายหนุ่มถอนหายใจแรงๆ อย่างหงุดหงิดตัวเองที่เขาแต่คิดถึง
คนมีเจ้าของ

‘มึงหยุดคิดเดี๋ยวนี้เลยไอ้ปุ่นณ์ เขามีแฟนแล้ว ยังไงเรื่องของมึง
กับเขาก็เป็นไปไม่ได้’

“สวัสดีครับคุณปุ่นณ์”

เสียงนั้นทำให้กราฟิก ดีไซน์เนอร์หนุ่มหลุดจากความคิด เมื่อเงย
หน้าขึ้นมองก็พบว่าเป็นลูกค้าของเขานั่นเอง

ปุ่นณ์ลุกขึ้นและทักทายอีกฝ่ายอย่างสุภาพ “สวัสดีครับคุณ
อาร์ม เชิญนั่งเลยครับ”

ฝ่ายนั้นนั่งลงบนเก้าอี้ตรงข้ามเขาพลางถาม “มานานหรือยัง
ครับ”

“มาถึงก่อนคุณอาร์มไม่นานครับ”

หลังจากสั่งกาแฟเรียบร้อยแล้ว การคุยงานก็เริ่มต้นขึ้น

ชายหนุ่มได้รับการติดต่อจากบริษัทสตาร์ตอัปแห่งหนึ่งให้
ออกแบบโลโก้สินค้า สติกเกอร์ไลน์ รวมทั้งทำโฆษณาแอนิเมชันสั้นๆ
เพื่อโปรโมตขานมปรุงสำเร็จพร้อมดื่มแบบกระป๋อง ซึ่งกำลังจะวางขาย
ในกรุงเทพฯ เร็วๆ นี้

แม้จะเป็นโปรเจกต์ที่ต้องทำหลายอย่าง แต่ปุ่นณ์ก็ไม่กังวล

อะไร เพราะเขามีทักษะครบทุกด้าน ไม่ได้ถนัดเฉพาะงานภาพนิ่งอย่างเดียว

การพิธีเซนต์งานจบลงด้วยดีในอีกสองชั่วโมงต่อมา ปุณณิได้รับทั้งคำชมและคอมเมนต์จากลูกค้าที่ต้องการให้แก้ไขงานบางจุด

“เดี๋ยวผมจะแก้ไขตามที่คุณอาร์มคอมเมนต์มานะครับ”

“ฝากด้วยนะครับ”

หลังจากเสร็จสิ้นภารกิจ กราฟิก ดีไซน์เนอร์หนุ่มก็เก็บของเดินออกมาจากร้านกาแฟเพื่อจะกลับคอนโด ตั้งใจว่าจะเรียกรถผ่านแอปพลิเคชันเหมือนขามา เพราะซีเกียจลงไปโบกแท็กซี่หน้าห้าง ซึ่งมักจะปฏิเสธผู้โดยสาร

จังหวะที่หยิบสมาร์ตโฟนออกมาเพื่อจะกดเรียกรถนั่นเอง ศรีนัยก็โทร. เข้ามาพอดี ปุณณิจึงรับสายเพื่อนก่อน

“ว่าไงซัน”

“มึงยังอยู่พาราคอนปะ” อีกฝ่ายคงเห็นรูปที่เขาลงในอินสตาแกรมเมื่อสองชั่วโมงก่อน

“กำลังจะกลับแล้ว มีไรวะ”

“อย่าเพิ่งกลับ ไปกินข้าวกันก่อน นึกก็อยู่พาราคอนเหมือนกัน” ศรีนัยเอ่ยชวน

ปุณณิไม่ได้มีธุระอะไรที่ต้องทำต่อ จึงตอบตกลง “โอเค”

“มึงอยู่ไหน”

“แถวๆ สตาร์บัคส์ชั้นสาม”

“จั้นเดียววูเดินไปหา”

“อืม” เจ้าของร่างสูงกตวงสาย จังหวะนั้นก็มีลูกค้าอีกคนไลน์เข้ามาถามความคืบหน้าของงาน เขาจึงหยุดเดินและพิมพ์ตอบ

ขณะที่กำลังคุยกับลูกค้าอยู่นั่นเอง ใครคนหนึ่งก็เดินเข้ามาชน ปุณณิโครมใหญ่

“ว้าย ขอโทษครับ ผมไม่ได้ตั้งใจ” ชายหนุ่มคนนั้นบอกอย่าง
รู้สึกผิด

“ไม่เป็นไรครับ”

ปุ่นณรู้สึกคั่นหน้าผู้ชายคนนี้อีกมาก ดวงตาคมกริบจับจ้อง
ใบหน้าหวานของอีกฝ่ายพลางครุ่นคิด แล้ววินาทีต่อมาก็นึกออก

‘แฟนเพลินนี่!’

ปุ่นณไม่รู้ตัวว่าเผลอจ้องหน้าฝ่ายนั้นอยู่นาน จนเจ้าตัวถามขึ้น

“มีอะไรหรือเปล่าครับ” เสียงหวานนุ่มและสายตาอ่อนเชื่องนั้น
ทำเอาชายหนุ่มขนลุกเกรียว

“เอ่อ...เปล่าครับ”

“แต่คุณมองหน้าผมเหมือนมีอะไรนะครับ” แฟนของพัทธ์ฤทัย
ส่งยิ้มมีความหมายให้เขา

“ไม่มีจริงๆ ครับ” ปุ่นณตอบแล้วเลื่อนสายตาไปทางอื่น ก่อน
เนื้อในอกข้างซ้ายเต้นรัวเมื่อพอจะมองเห็นอะไรบางอย่างรางๆ เขาคิด
ว่าผู้ชายคนนี้น่าจะเป็น ‘เพื่อนสาว’ ของพัทธ์ฤทัยมากกว่าจะเป็น ‘คน
รัก’

“เอ่อ...ผมขอเฟสบุ๊กหรือไอจีคุณได้ไหม” ปุ่นณอยากมั่นใจว่า
สิ่งที่คิดไม่ผิด

“เอาไอจีแล้วกัน ผมไม่ได้เล่นเฟส” ฝ่ายนั้นยื่นมือขอโทรศัพท์

“บอกชื่อไอจีมาก็พอ”

“bommy_sohot ครับ” เจ้าตัวบอกชื่ออินสตาแกรม ก่อนจะ
สะกดให้เขา

“ขอบคุณครับ” แค่ว่าเข้าไปดูในอินสตาแกรมของหมอนี่ เขาก็รู้
แล้วว่าพัทธ์ฤทัยโกหกหรือเปล่า

“หึๆๆ เรื่องของเรายังไม่จบง่ายๆ หรอกนะเพลิน” ริมฝีปากหยัก
ลึกสีระเรื่อกระตุกยิ้มเจ้าเล่ห์

“ยิ้มอะไรเอ่ย”

ปุ่นคนที่ลืมหิวว่าไม่ได้ยืนอยู่คนเดียวรีบหุบยิ้ม “เปล่า ผมขอตัวก่อนนะ” ชายหนุ่มรีบเดินออกมา ก่อนที่อีกฝ่ายจะเข้าใจผิดไปมากกว่านี้

อินสตาแกรมของเพื่อนพัทธ์ฤทัยไม่ได้ตั้งค่าเป็นส่วนตัว
เอาไว้ ปุ่นจึงสามารถ ‘ส่อง’ ได้โดยไม่ต้องกดติดตาม

ในนั้นมีภาพเดียวกันกับที่พัทธ์ฤทัยให้เขาดูเมื่อช่วงบ่ายที่ผ่านมา และคอมเมนต์ใต้ภาพก็ทำให้ปุ่นมั่นใจล้านเปอร์เซ็นต์ว่าทั้งคู่เป็นแค่เพื่อนกัน

prik อ้ายยย อีบอมมีกับอีเพลินแอบแซ่บกัน!

bommy_sohot @prik กร๊อดดด ตบปากคะอีพริก

prik @bommy_sohot แต่ถ้าไม่รู้มาก่อน ฉันก็เชื่อว่าแกสองคนเป็นแฟนกันนะ

bommy_sohot @prik ฉันไม่กินชะนีเยะ

sirikwan แมนมากคะอีบอมมี

bommy_sohot @sirikwan คิคิ

plearn_plearn คุณส่าา เมียคิดถึง

bommy_sohot @plearn_plearn ขนลุก!

plearn_plearn @bommy_sohot ฮ่าๆๆๆ

ทุกอย่างชัดเจนโดยไม่ต้องสงสัย

ปุ่นยิ้มตาเป็นประกาย ‘ในเมื่อเพลินไม่มีแฟน ผมก็มีสิทธิ์จีบได้แล้วใช่ไหม’

อีกด้านหนึ่ง...ศรัณย์กวาดตามองหาปูนฉาบที่บอกว่าอยู่แถวร้านสตาร์บัคส์ ไม่นานก็เห็นเพื่อนกำลังยืนดูโทรศัพท์อยู่ใกล้ๆ รวากันพลางยิ้มอยู่คนเดียว จึงเดินเข้าไปเสียบๆ เพื่อจะแกล้ง

“ดูอะไระ!” ศรัณย์โผล่ขึ้นแบบไม่มีปี่มีขลุ่ยพร้อมชะโงกหน้าเข้าไปดูจอสมาร์ตโฟน ทำเอาปูนฉาบสะดุ้งโหยง

“ไอ้ซัน! มาอะไรเสียบๆ” เจ้าของร่างสูงดำเพื่อนด้วยสายตา

อีกฝ่ายยังทำหน้าทะเล้น “ขอโทษที่ทำให้ตกใจครับพี่ฉลาม” ศรัณย์เรียกเพื่อนด้วยฉายาของเจ้าตัว

ปูนฉาบได้ฉายานี้เพราะเป็นนักกีฬาว่ายน้ำของมหาวิทยาลัย จากที่เรียกชื่อเล่นเฉยๆ เพื่อนๆ เลยเติมคำว่าฉลามข้างหน้า กลายเป็น ‘ฉลามปูนฉาบ’ ก่อนที่ต่อมาจะเรียกสั้นๆ ว่า ‘ฉลาม’

นอกจากความหล่อละลายใจจนสาวๆ ทั้งทั้งมหาวิทยาลัยยกตำแหน่ง ‘คิวต์บอย’ ให้แล้ว ความสามารถทางด้านกีฬาก็ฟาดของปูนฉาบก็ไม่แพ้กัน เพราะในการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยนั้น ชายหนุ่มคว้าเหรียญทองว่ายน้ำถึงสามสมัยซ้อน นั่นทำให้สาวๆ ยิ่งคลั่งไคล้ปูนฉาบมากกว่าเดิม

“ว่าแต่เมื่อไหร่ก็เห็นมึงสองไอจีใครอยู่วะ ยิ้มน้อยยิ้มใหญ่เชียว” อีกฝ่ายทำหน้าเผือก

“เรื่องของกู!” ปูนฉาบรีบอดโทรศัพท์ลงไปในกระเป๋ากางเกงยีน ศรัณย์หิรตาอย่างจับพิรุณ “แต่กูเห็นแวบๆ ว่าเป็นไอจีผู้ชายนะ” หนุ่มตีชี้น้ำเพื่อนและสันนิษฐาน “อย่าบอกนะว่า...ฉลามปูนฉาบจะเลิกกินเนื้อแล้วหันมากินมังสวิรัตแทน!”

“ไม่ใช่เว้ย” ฉลามหนุ่มแยกเขี้ยว มองเพื่อนอย่างอยากรจะต่อยปาก

“เฮ้ย ไม่ต้องอาย ยังไงกูก็เป็นเพื่อนมึงเหมือนเดิม” ศรัณย์ตบป้าเพื่อน

“ก็บอกทำไมไม่ฟังวะ”

“แล้วมึงส่งไอจีผู้ชายทำไม”

“กูจะจีบเพื่อนเขา” เมื่อเห็นแวตตาเป็นประกายระยิบระยับของหนุ่มดี ปุณณก็รู้ว่าอีกฝ่ายคิดอะไร “ผู้หญิงเว้ย!” จากนั้นชายหนุ่มก็เล่าให้ศรัณย์ฟังว่าทำไมถึงต้องเข้าไปดูอินสตาแกรมเพื่อนของผู้หญิงที่เขาจะจีบ

“อ้ออออ แบบนี้เอง”

“ยังสงสัยอะไรอีกไหม” ใบหน้าหล่อเหลายังคงเข้มดู

“ไม่แล้วคร่ำบ่พืฉลาม” ใ้ฉนี้ เห็นปกติเป็นคนอารมณ์ดี แต่พอเข้าโหมดฉลามโหดแล้วโคตรน่ากลัวเลย

5

Confirm or delete?

พัทธ์ฤทัยกลับมาถึงคอนโดตอนสองทุ่ม ก่อนจะเดินมายังร้านอาหารตามสั่งฝั่งตรงข้าม หญิงสาวมีนัดกินอาหารเย็นกับบริวัตรซึ่งพักอยู่ที่เดียวกัน ตอนนี้อีกฝ่ายกำลังอาบน้ำเธอจึงลงมาสั่งอาหารก่อน

“ป้าเงาะคะ เอากะเพราหมูสับ ไข่ดาวไม่สุก แล้วก็คะน้ำหมูกรอบ ไข่เจียวคะ” สาวร่างบางที่อยู่ในชุดเสื้อยืดสีส้มและกางเกงขายาวลายช้างสั่งอาหารให้ตัวเอง แล้วจึงสั่งให้เพื่อนสนิท

“รอแป๊บนึงนะลูก” เจ้าของร้านวัยกลางคนที่คุ้นเคยกันดีตอบกลับมา

“ค่า” พัทธ์ฤทัยยิ้มสดใส

ระหว่างที่นั่งรออยู่นั้น หน้าจอสมาร์ตโฟนที่วางอยู่บนโต๊ะก็สว่างวาบขึ้นมา เมื่อเธอหยิบมาดูก็พบว่า เป็นข้อความแจ้งเตือนจากอินสตาแกรม ซึ่งบอกว่ามีคนส่งคำขอติดตามเข้ามา

@pun.tiya1994 has requested to follow you.

“นายฉลาม!” ก็บอกว่ามีแฟนแล้ว ยังจะส่งคำขอติดตามมา

ทำไมอีก คนอะไร หน้ามึนจริงๆ!

พัทธฤทัยแยกเขี้ยวใส่โทรศัพท์มือถือ “รอไปเถอะ ยังไงฉันก็ไม่
กตริบคุณหรอก!”

“อะไรของหล่อนยะ ทะเลาะกับมือถือก็ได้เหวอ” เสียงของ
บริวัตรดังขึ้น ก่อนที่หนุ่มหน้าหวานจะเดินมานั่งบนเก้าอี้ตรงข้ามเธอ

“ไม่มีอะไร” หญิงสาวสายศีรษะปฏิเสธ พร้อมวางสมาร์ทโฟน
ลงบนโต๊ะ

เมื่อเพื่อนว่าอย่างนั้น บริวัตรก็ไม่เข้าซี่ต้อ “แกสั่งอาหารให้ฉัน
แล้วใช่ไหม”

“รีบร้อย”

“นี่ วันนี้มีผู้ชายขอไฉ่เพื่อนด้วยแหละ” อีกฝ่ายเริ่มเปิดประเด็น
เมาท์มอย

“หล่อป๊ะ”

“มากกก” บริวัตรลากเสียงยาว “คนอะไรก็ไม่รู้ หล่อเวอร์ๆ หล่อ
สุดๆ หล่อจนจะเป็นลม หล่อกว่าผู้ชายทุกคนที่ฉันเคยชมว่าหล่อเลย
ถ้าได้สักครั้งนะ บอมมีจะตั้งใจทำงาน” บริวัตรทำหน้าเคลิ้มฝัน

“อะไรจะขนาดนั้น” พัทธฤทัยเห็นอาการคลั่งไคล้ของเพื่อนก็อด
ขำไม่ได้

“จริงๆ นะแก ตอนเห็นหน้าเขาอะสติฉันแทบหลุด ส่วนเขาก็
ตะลึงในความสวยของฉันเหมือนกัน” หนุ่มหน้าหวานหัวเราะคิกคัก

“เจอกันที่ไหนเนี่ย”

“ที่ฟารากอน พอดีวันนี้ตอนบ่ายฉันไปชอปปเสื้อผ้าลดราคามา”

“แกกับเขาบังเอิญหยิบเสื้อตัวเดียวกัน พอเงยหน้าขึ้นมาเลยบึง
กันจ้ะ?” สาวร่างเล็กคาดเดา

“ผิดค่ะ เพื่อนเดินชนเขาระหว่างทางไปร้านเสื้อผ้า พอดีตอนนั้น
มัวแต่เล่นมือถือเลยไม่ได้ดูทาง ไม่คิดว่าความซุ่มซ่ามจะทำให้เจอ

ผู้ชายหล่อ เพื่อนอยากจะกรี๊ดมาก แต่ก็ต้องเก็บแมนเอาไว้” บริวัตร พุดไปติดดินไป

“ไหน ขอดูรูปหน่อย” พัทธ์ฤทัยอยากรู้จริงๆ ว่าผู้ชายคนนั้นจะหล่อแค่ไหน

“เออ เขายังไม่เห็นฟอลโลว์เพื่อนมาเลยอะ หรือจะพิมพ์ชื่อผิด แต่เพื่อนก็สะกดให้แล้วนะ” ชายหนุ่มแอบงงเล็กน้อย ทั้งที่อีกฝ่ายเป็น คนขออินสตาแกรมเขาเอง แต่ทำไมกลับงงไป

“เดี๋ยวก็คงฟอลโลว์มาแหละ”

เจ้าตัวพุกหน้าหงิกๆ “แต่ถ้าไม่ฟอลโลว์มาก็ไม่เป็นไรหรอก เพื่อนมีผู้ชายในลิสต์อีกเยอะ”

“แหม สวยเลือกได้นะยะ” พัทธ์ฤทัยกลอกตาใส่เพื่อนอย่าง ห่มั่นไส้

“แน่นอน” บริวัตรไหวไหวรัวๆ “ว่าแต่แกเถอะ เมื่อไหร่จะมี แฟน” ตอนที่หญิงสาวเปลี่ยนลูกจากใส่แว่นหนาเตอะมาใส่คอนแทค เลนส์ และเปลี่ยนสีผมจากสีดำเป็นสีน้ำตาล เขาคิดว่าเพื่อนอยากเลิก โสด เลยลัดลุดเชยๆ ออกไป เพื่อให้ผู้ชายสนใจ แต่จนถึงตอนนี้พัทธ์ ฤทัยก็ยังโสดสนิทเหมือนเดิม

“ถ้ามีแล้วมันไม่ได้ทำให้มีความสุขมากขึ้น ฉันก็ไม่ว่าจะไป ทำไม” ที่เธอลุกขึ้นมาเปลี่ยนแปลงตัวเอง ก็เพราะอยากเริ่มต้นชีวิต ใหม่อีกครั้งหลังจากเจอเรื่องแย่ๆ ติดกัน ทั้งเรื่องแฟนเก่าและ ‘เรื่องคืน นั้น’ กับปุ่นณ์ ไม่ได้เป็นเพราะอยากมีแฟนอย่างที่บริวัตรคิด

“แล้วรู้ได้ไงว่ามันไม่ได้ทำให้มีความสุขมากขึ้น ในเมื่อแกไม่เคย มีแฟน”

หญิงสาวยิ้มเจื่อนๆ บริวัตรคงไม่รู้สินะว่าเพื่อนตัวเองผ่าน ประสบการณ์ความรักเฮงชวยมาแล้ว จนทำให้เซ็ดและไม่อยากมีความ รักอีก

“ก็เห็นจากคนรอบตัวนั่นแหละ” พัทธ์ฤทัยตอบปิด ก่อนจะชวนคุยเรื่องอื่น

“เขารู้จักไอจีเราได้ไงวะ” คิ้วเรียวขมวดเข้าหากันอย่างสงสัย ขณะดวงตากกลมโตจับจ้องหน้าจอมสมาร์ทโฟนที่เปิดแอปพลิเคชันอินสตาแกรมอยู่

ตอนนี้พัทธ์ฤทัยกำลังนอนอยู่บนเตียงนุ่มภายในห้องนอนที่ตกแต่งด้วยโทนสีฟ้าขาว นาฬิกาที่แขวนอยู่บนผนังบอกเวลาสามทุ่มครึ่งแล้ว

พัทธ์ฤทัยนอนคิดอยู่เกือบยี่สิบนาที ก็คิดไม่ออกว่าปुณณ์ไปเอาชื่ออินสตาแกรมเธอมาจากไหน แต่นั่นไม่ใช่ปัญหา เพราะแม้ชายหนุ่มจะส่งคำขอติดตามมา เธอก็มีสิทธิ์ที่จะกดไม่ยอมรับ

สาวหน้าหวานเลื่อนนิ้วไปยังปุ่ม ‘delete’ แต่แล้วก็ชะงัก เพราะแม้จะพยายามขับไล่ปुณณ์ออกจากชีวิต แต่อีกใจหนึ่งก็แอบอยากรู้จักตัวตนของชายหนุ่มผ่านรูปที่เขาโพสต์

พัทธ์ฤทัยยอมรับว่าปुณณ์เป็นผู้ชายที่มีเสน่ห์และน่าสนใจมาก ถ้าคือนั่นไม่มีเหตุการณ์วุ่นวายเกิดขึ้น เธอก็คงสะดวกใจที่จะคุยกับเขามากกว่านี้

วันในดิสแตนด์สำหรับบางคนอาจเป็นเรื่องธรรมดา แต่สำหรับพัทธ์ฤทัยนั้นเป็นเรื่องใหญ่ มันคือความผิดพลาดที่เธออยากลืม เธอจึงไม่สามารถพูดคุยกับผู้ชายที่เคยมีอะไรกันชั่วข้ามคืนได้จริงๆ เพราะมันกระอักกระอ่วนใจ

“แต่ก็นะ ไหนๆ ก็ไหนๆ ขอสงวนภัยแล้วกัน” ว่าแล้วพัทธ์ฤทัยก็กดเข้าไปในอินสตาแกรมของปุณณ์

ทว่าทันทีที่เห็นรูปที่ชายหนุ่มโพสต์ล่าสุด ดวงตากกลมโตก็วาวโรจน์ หัวใจชุ่มร้อนราวกับไฟ

“มันจะมากไปแล้วนะ!” น้ำเสียงที่เปล่งออกมาเกรี้ยวกราด
ระดับสิบ

มีคนฝากขายครับ รองเท้าจิมมี ฐู ของแท้ มือสอง สภาพใหม่
มาก ขายแค่ 1 บาท แถมฟรีมาม่า 1 ลัง สนใจส่งข้อความมาได้เลย

นั่นคือแคปชั่นที่อยู่ใต้ภาพรองเท้าสันสูงสีขาวของเธอ ซึ่งทิ้งไว้
ที่ห้องของเขาเมื่อสองปีก่อน

“รองเท้าสุดที่รักของฉัน! คุณขายแค่หนึ่งบาท แถมมาม่าหนึ่ง
ลังจันทะรอ บ้าไปแล้ว!”

พัทธ์ฤทัยปรีดอย่างแรง รีบพิมพ์ข้อความส่งไปหาชายหนุ่มพลาง
เช่นนี้

ลบโพสต์ขายรองเท้าเดี๋ยวนี!

นัยน์ตาคู่หวานมีประกายไฟลุกโชนอยู่ข้างใน
เมื่อกดส่งแล้ว หญิงสาวก็นั่งรอคำตอบจากอีกฝ่ายด้วยใจร้อนรน
โชคดีที่เขตอบกลับมาเร็ว

ผมชี้แจงพิมพ์ โทร. มาเบอร์ 081-XXX-XXXX แล้วกัน

พัทธ์ฤทัยไม่รอช้า กดโทร. ออกไปหาปุ่นทันที เสียงสัญญาณ
ดังอยู่สามครั้ง ก่อนที่ปลายสายจะตอบรับ

“ว่าไงครับ” ชายหนุ่มเอ่ยด้วยน้ำเสียงสบายๆ

“ช่วยลบโพสต์ด้วยค่ะ” หญิงสาวกดเสียงต่ำ แบบที่คนฟังต้อง
เสียวสันหลังวาบ แต่ดูเหมือนว่าจะใช้ไม่ได้กับผู้ชายคนนี้

“ลบทำไมครับ”

‘ยังจะถามอีกเหรอ’ พัทธฤทัยขบกรามแน่น สูดหายใจเข้าลึก แล้วผ่อนออกมาช้าๆ พยายามใจเย็นให้มากที่สุด

“คุณไม่มีสิทธิ์ขายรองเท้าของฉันค่ะ”

“แต่คุณทิ้งมันไว้ที่ห้องผมเองนะครับ ผมรอมาสองปี จนแน่ใจว่าคุณคงไม่มาเอาแล้ว ถึงเอามาโพสต์ขาย ห้องผมมีพื้นที่จำกัด อะไรที่ไม่ได้ใช้ก็ต้องขายออกไป”

“ฉันذنขอซื้อคืนค่ะ หนึ่งบาทไซ้ไหม เดียวโอนให้ตอนนี้เลย มามาเลือกก็ได้ปะ ถ้าเลือกได้ขอต้มยำกุ้ง” เมื่อเขาบอกว่าจะแถม มามา เธอก็ขอใช้สิทธิ์ด้วยแล้วกัน

“ผมไม่กขขนาดนั้นหรอกน่า ถ้าคุณจะเอาคืน ผมก็จะคืนให้”

“ไม่ต้องโอนเงิน?”

“ครับ แต่ได้มามาเหมือนเดิม”

“ขอบคุณค่ะ” พัทธฤทัยยิ้มกว้าง นัยน์ตาทหวานเป็นประกาย สดใส ‘นายฉลามก็น่ารักเหมือนกันนะเนี่ย’

“แต่...”

“แต่อะไรคะ” คิ้วเรียวยาวดมุ่นเข้าหากัน

“ผมต้องพิสูจน์ก่อนว่าคุณคือเจ้าของรองเท้าตัวจริง ไม่ใช่พวกแอบอ้าง” น้ำเสียงเขาจริงจังขึ้น

“ฉันคุณมั่นใจได้เลยค่ะ ฉันคือเพลิน เจ้าของรองเท้าคู่นั้นล้านเปอร์เซ็นต์!” หญิงสาวตอบจะฉาน

“คุยโทรศัพทได้ยินแต่เสียง ไม่เห็นหน้า จะแอบอ้างว่าเป็นใครก็ได้ไหมคุณ”

“ฉันจะแอบอ้างเพื่อ?” ขอถอนคำพูดที่ชมเขาไปเมื่อกี้นะ นอกจากจะไม่น่ารักแล้ว นายฉลามยังกวนประสาทที่สุดเลย

“ถ้าผมบอกว่า ผมคือณเดชน์ คุณเชื่อหรือเปล่าล่ะ”

“เชื่อก็บ้าละ” พัทธ์ฤทัยกลอกตา

“นั่นไง ผมก็ไม่เชื่อเหมือนกันว่าคุณคือเพลิน”

ประโยคนั้นทำให้พัทธ์ฤทัยหมดความอดทน “ฉันจะวิดีไอคอลใหม่ละ! จะได้ว่าฉันคือเพลินตัวจริง” เธอฮึดฮัดด้วยความขจัดใจ

“กล้าเหร่อ” ปุณณ์ถามเสียงทำทนาย

“ทำไมจะไม่กล้า”

“ฉันก็โอเคครับ”

พัทธ์ฤทัยกดวางสาย ก่อนจะวิดีไอคอลผ่านอินสตาแกรมไปหา ปุณณ์ ไม่นานเขาก็รับสาย

“สวัสดีอีกรอบครับ” ชายหนุ่มเอ่ยทักทายพร้อมยิ้มน่ารัก

“เชื่อหรือยังว่าฉันคือเพลิน” สาวร่างเล็กนั่งตัวเกร็ง และเล็งมองไปทางอื่น เพราะแม้ชายหนุ่มจะไม่ได้อยู่ตรงหน้า แต่การสบตาเขาผ่านหน้าจอโทรศัพท์มือถือก็ยังทำให้รู้สึกเขินอยู่ดี

“หน้าบึ้งจัง ยิ้มหน่อยสิครับ”

“นี่คุณ ฉันวิดีไอคอลให้ดูว่าฉันคือเพลินจริงๆ ไม่ได้ให้คุณมาสั่งนุ่น สิ่งนี้” พัทธ์ฤทัยบอกเสียงดุกลบเปลี่ยนอาการประหม่าที่จู่ๆ ก็ก่อตัวขึ้นมา

“ขอโทษครับ”

หญิงสาวเผลอตวัดสายตากลับไปมองหน้าจอ แล้วก็พบว่าคนหล่อกำลังทำหน้าออดอ้อน ดวงตาคู่คมมองมาอย่างแว่ววน

“ถ้าคุณไม่สงสัยอะไรแล้ว ฉันขอปิดกล้องนะค่ะ” เธอทำหน้านิ่ง แม้ข้างในจะหวั่นไหวอย่างรุนแรง

“เดี๋ยวลสิครับ ยังไม่ได้ตกลงกันเลยว่าให้ผมเอารองเท้าไปคืนที่ไหน”

“คุณส่งเป็นพัสดุมาก็ได้ค่ะ”

“ผมไม่สะดวก เอาไปคืนให้ถึงมือดีกว่า” รอยยิ้มกระจ่างระบายน

อยู่ทั่วไปหน้าชาวไร่

พัทธ์ฤทัยทำหน้าที่ ‘ส่งทางไปรษณีย์สะดวกกว่าตั้งเยอะ เขา
สับสนอะไรหรือเปล่า’

“พรุ่งนี้คุณสะดวกที่ไหนครับ” ปุณณ์อาศัยจังหวะที่เธอกำลัง
ง่วงงรีบรวบรัด

“เดี๋ยวๆๆๆ”

“ครับ?” คิวหนาที่พาดอยู่เหนือดวงตาคมกริบเล็กขึ้น

“รู้สึกว่าคุณจะยังไม่ได้ตกลงนะคะ”

“ฉันพยายามให้คนอื่นดีกว่า มีคนส่งข้อความมาเป็นร้อยเลย แค่
นี้นะครับ”

“เดี๋ยวนะ” พัทธ์ฤทัยร้องเรียกเสียงยาวเมื่อปุณณ์ทำท่าว่าจะวาง
สาย

“ว่าไง”

“ฉัน...” สาวร่างเล็กกักริมฝีปากและพ่นลมหายใจแรงๆ “ฉันไป
เจอคุณก็ได้”

“แน่ใจ?”

“ค่ะ” เธอตอบเสียงหนักแน่น “เจอกันที่ไหน ก็ไม่งงคะ” ถ้าไม่ใช่
เพื่อรองเท้าสุดที่รัก เธอไม่ยอมไปแน่ๆ

“คุณเลิกเลยครับ ผมสะดวกช่วงเที่ยงๆ”

“ฉันเจอกันที่เซ็นทรัลพระรามเก้าได้ไหม”

“ได้ครับ”

“ห้ามตุงตึกนะ” พัทธ์ฤทัยดักคอและมองเขาเขม็ง

“ผมไม่ใช่คนแบบนั้นอยู่แล้ว” ปุณณ์ยกไหล่

“ฉันก็ดีค่ะ พรุ่งนี้เจอกันเที่ยงตรงที่เซ็นทรัลพระรามเก้า” หญิง
สาวทวนข้อมูลการนัดหมาย

“ครับผม แล้วเจอกันนะ” เจ้าตัวเอ่ยด้วยน้ำเสียงระรื่น

“คะ มีอะไรอีกไหม”

“ไม่มีแล้วครับ”

“งั้นฉันทิ้ง...”

“เดี๋ยวล่ะครับ”

“อะไรคะ” พัทธฤทัยทำหน้าที่เหนื่อยหน่าย

“ผมพอลโลว์ไอจีคุณไป กอดรับด้วยนะ”

“ฉันไม่ค่อยโพสค์อะไรหรอก คุณไม่ต้องพอลโลว์ก็ได้” หญิงสาวบอกปิด

“งั้นผมไม่เอารองเท้าไปคืนล่ะ”

“เฮ้ยยย โอเคๆ ก็ได้ค่ะ วางสายแล้วฉันจะกอดรับ” ตอนนี้ปุ่นณณ์ถือไฟเหนือกว่า พัทธฤทัยเลยต้องยอมไปก่อน ไว้ได้รองเท้าคืนก่อนเถอะ เธอจะลบและบล็อกเขาทันทีเลย

“ผมจะรอนะ”

“อืม ฉันไม่ตูกตึกหรอกน่า” ถ้าจะมีใครสักคนที่ตูกตึก ก็คงเป็นนายฉลามนั่นละ!

“ครับผม งั้น...คืนนี้ฝันดีนะ อย่าลืมฝันถึงผมด้วยล่ะ” ปุ่นณณ์ยิ้มหวานพร้อมขยิบตา

เสน่ห์อันร้ายกาจของเขาทำเอาหัวใจของพัทธฤทัยเต้นระรัว

“บ้า! ทำไมฉันต้องฝันถึงคุณด้วย” พุดจบหญิงสาวก็กดตัดสายโดยไม่เปิดโอกาสให้อีกฝ่ายเอ่ยอะไรต่อ

ปุ่นณณ์คิดอยู่แล้วว่าพัทธฤทัยต้องเข้ามาแอบส่องอินสตาแกรมของเขา จึงวางแผนล่อลวงเหยื่อตัวน้อยให้เข้ามาติดกับด้วยการโพสค์รูปรองเท้าส้นสูงสีขาวที่ฝายนั่นทิ้งไว้ให้เขาดูต่างหน้าเมื่อสองปีก่อน แล้วมันก็ได้ผลจริงๆ เพราะตอนนี้เขาได้เบอร์เธอมาเรียบร้อยแล้ว และได้มีโอกาสเจอหญิงสาวอีกครั้งในวันพรุ่งนี้

แน่นอนว่ามันจะไม่ใช้การเจอกันครั้งสุดท้าย
ปณณักระตุกยิ้มชั่วร้าย ขณะที่ดวงตาคมกริบเป็นประกายพริบ
พราว

“คุณนี่ผมไม่พ้นหรือเปล็น หึๆๆ”

ชายหนุ่มรอประมาณห้านาทีจึงเข้าไปเช็กในแอปพลิเคชัน
อินสตาแกรมว่าพัทธ์ฤทัยกตริบเขาหรือยัง เมื่อเห็นว่าเจ้าตัวอนุญาต
ให้ติดตามแล้ว เขาก็ไม่รอช้าที่จะเก็บข้อมูลจากสิ่งต่างๆ ที่เธอโพสต์
ทันทีเพื่อนำไปวางแผนจับในขั้นต่อไป